XII. évfolyam. 13. szám
1956 március 29.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Megkezdődtek a tavaszi munkák

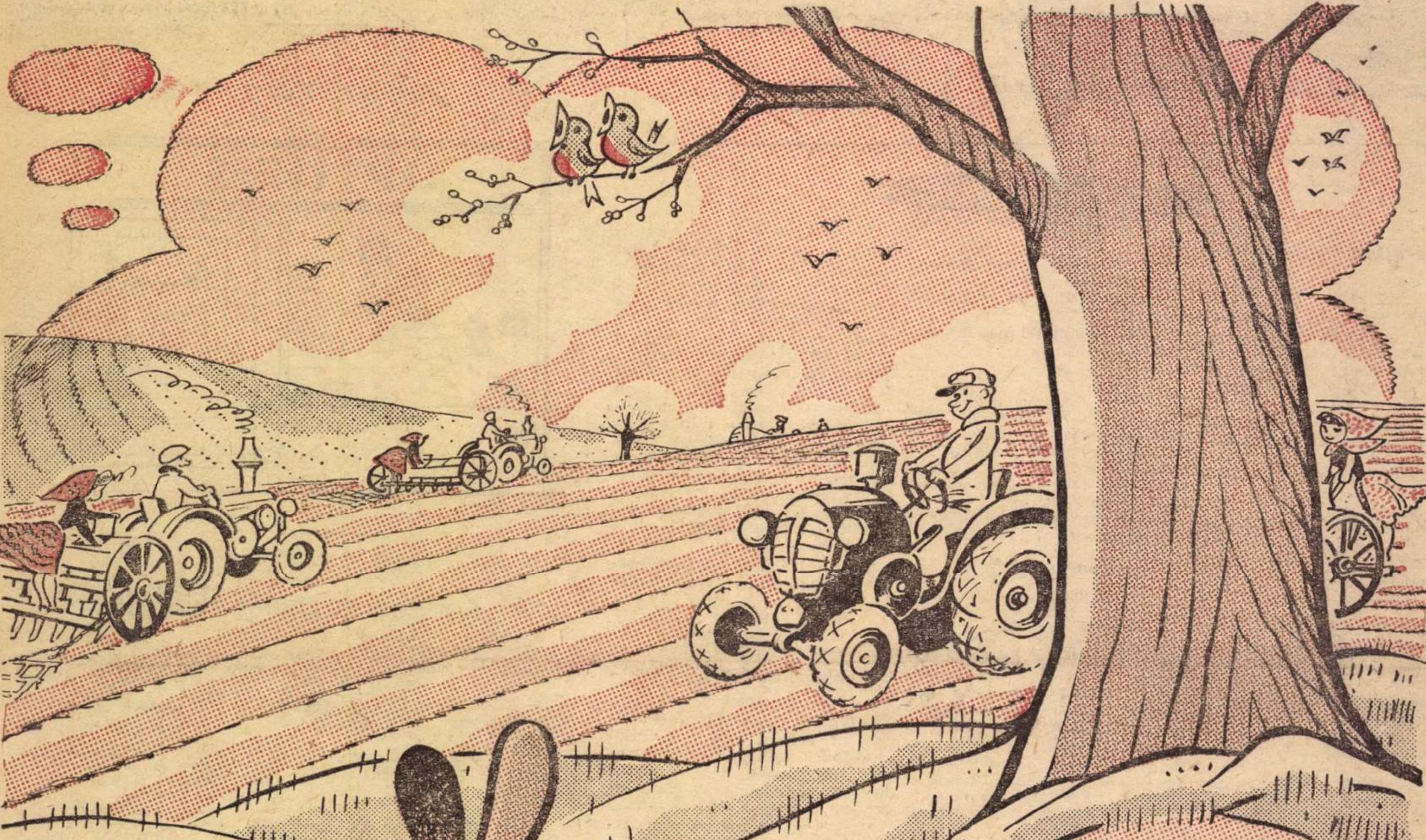

— Gyertek ki gyerekek, ti még úgysem láttatok traktort!

A versenyfelelős belejött...

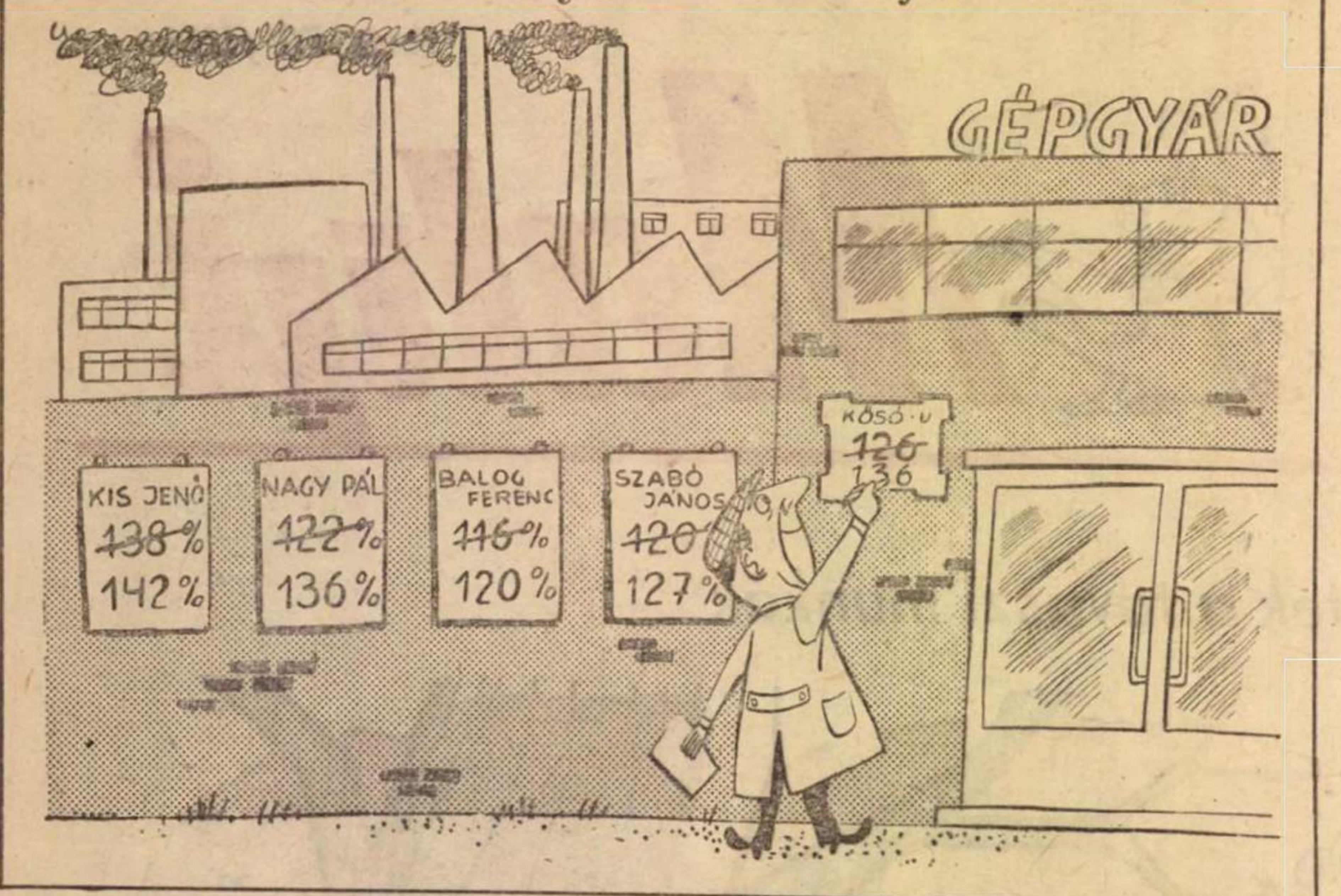

Röptében

Írja: Miklós deák

Járatlan nénike

Szabadbattyán, Fejér megye

Szabó Jakabnéhoz, az átvevőhöz bejön egy néni. Megigazítja a fejkendőjét, lesüti a szemét, húzgálja a szoknyája ráncait. Csak úgy sugárzik róla a járatlanság, a tapasztalatlanság.

— Tessék, néni — szólítja meg Szabóné, mert a néni ugyan magától meg nem szólalna.

— Érdeklődnék lelkem — így a néni.

— Tessék.

— Igaz-e lelkem, hogy tojást csak attól vesznek át szabadra, aki beadta már az első negyedévinek a... hogyiscsak...

— A kétharmadát — segít készségesen Szabóné.

— Aha! Számítsa már ki, lelkem, hogy nekem mennyit kell még akkor beadni, hogy átvegyenek tőlem szabadra. Mert én ugyan ki nem igazodok rajta...

Szabóné nézi a könyveket. A pillanat várakozással terhes.

— Hatvanat kell még beadni, néni.

A néni felemeli a fejét és azt mondja szelíden:

— Téved, lelkecském! Ötvenhetet...

Portrék

Még mindig Szabadbattyán

Kitűnően dolgozik Dobos András, a szabadbattyáni mezőgazdász. Minden mondatát azzal kezdi:

— Én mondom, Dobos András, hatvan éves agronómus...

De azt nem tűri, hogy bácsinak szólítsák.

— Nem vagyok én még hetvenéves — mondja.

★

A legjobb beadó a faluban Czimmer Sándor 14 holdas középparaszt, kétszeres mintagazda és az ötholdas Nánai Endre. Ők már az egész évi beadásukat teljesítették. A többi jó beadónak is ekkora, vagy kisebb földje van.

A falu legrosszabb beadójának viszont csak 63 holdja van.

Tánc reggelig

Böhönye, Somogy megye

— Huszonegy család lépett be ötvenegy taggal — meséli Kovács József, a böhönyei Szabadság Tsz elnöke.

Az új belépők tiszteletére bált rendezett a téesz. Nem akármilyen bál volt ez. A hangulat az égig csapott, reggelig táncoltak. Az egyéniek mentek el utoljára. Sőt, két egyéni hajnalban megnézte az óráját és azt mondta:

— Nem érdemes most már elmenni...

És ott maradtak a téeszben.

Alapos ember

Szabás, Somogy megye

Szabás nemrég téesz-község lett. Él ott egy bácsi, bizonyos Hegedüs Nehémiás nevezetű, akinek sehogyan sem akaródzott belépni a téeszbe. Próbálták meggyőzni, érveltek neki, minden, ő csak a fejét rázta. Egyszer aztán gondolt egyet, vonatra ült és elutazott; egypár hétig színét se látták a faluban. Az utazgató szabásiak hol itt találkoztak vele, hol ott; nem magyarázott semmit, csak mosolygott. Egy nap aztán hazajött és ment egyenesen a téeszbe. Kiderült, hogy Nehémiás bácsi bejárta a Somogy megyei téeszeket, mindenütt alaposan széjjel nézett, megnézett mindent töviről hegyére. Most ő a leglelkesebb téesz-tag a faluban.

De ha minden új belépő így csinálná, nem győzné a MÁV vonattal.

Türelemjáték

Somogyszentpál, Somogy megye

A somogyszentpáli Béke Tsz ötven férőhelyes sertésfiaztatót építtet. Az ácsmunkát a volt Pécsi GAZDÉP Vállalatnál rendelték meg. A pécsiek 1955 tavaszán kezdték meg a munkát, de még ma sincs készen.

Két koca beszélget Somogyszentpálon.

— Fialtál már?

— Még nem!

— Mi az akadálya?

— Nem tudom elvégezni az ácsmunkát...

A jó szomszéd

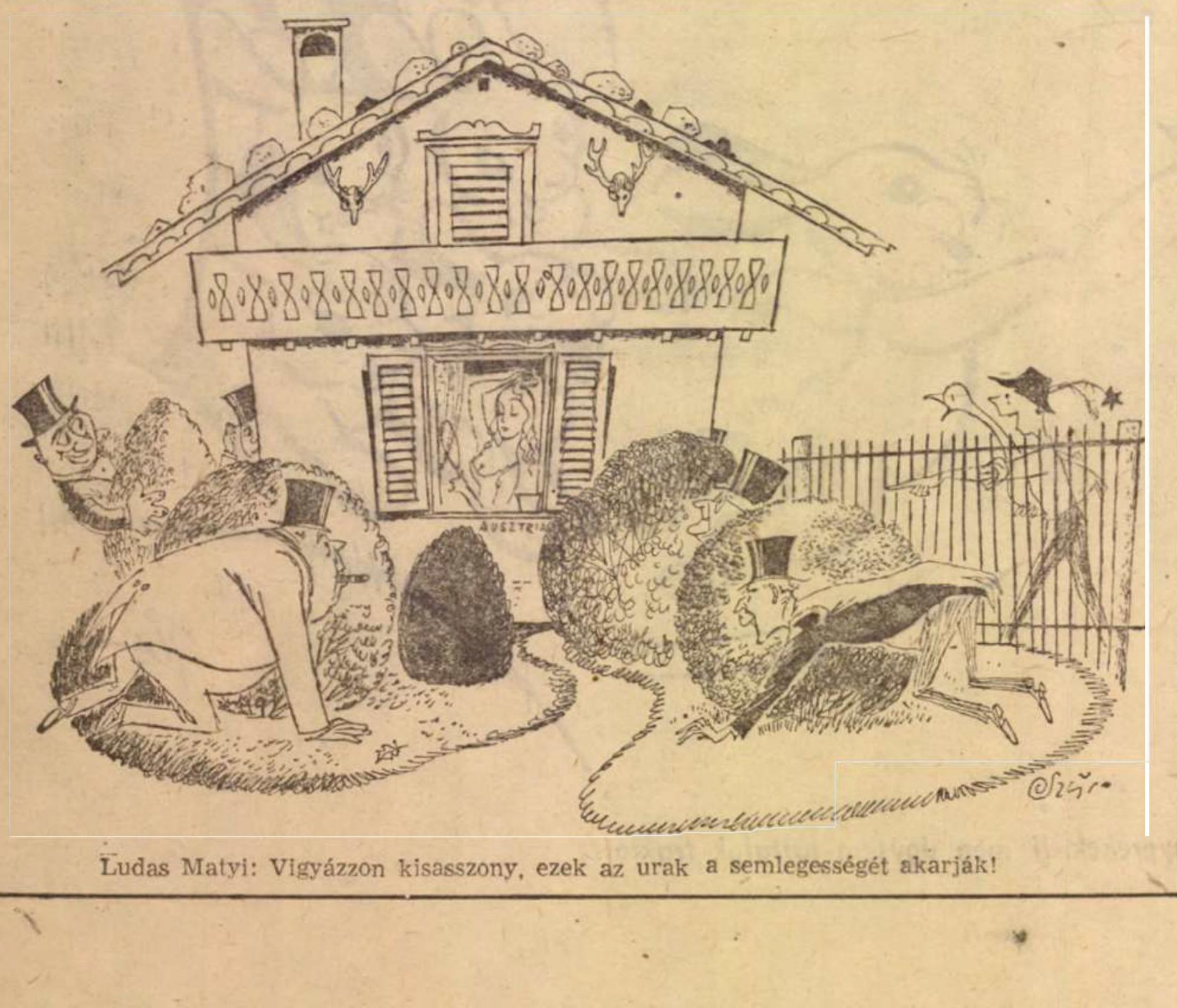

Ludas Matyi: Vigyázzon kisasszony, ezek az urak a semlegességét akarják!

Női dolgok

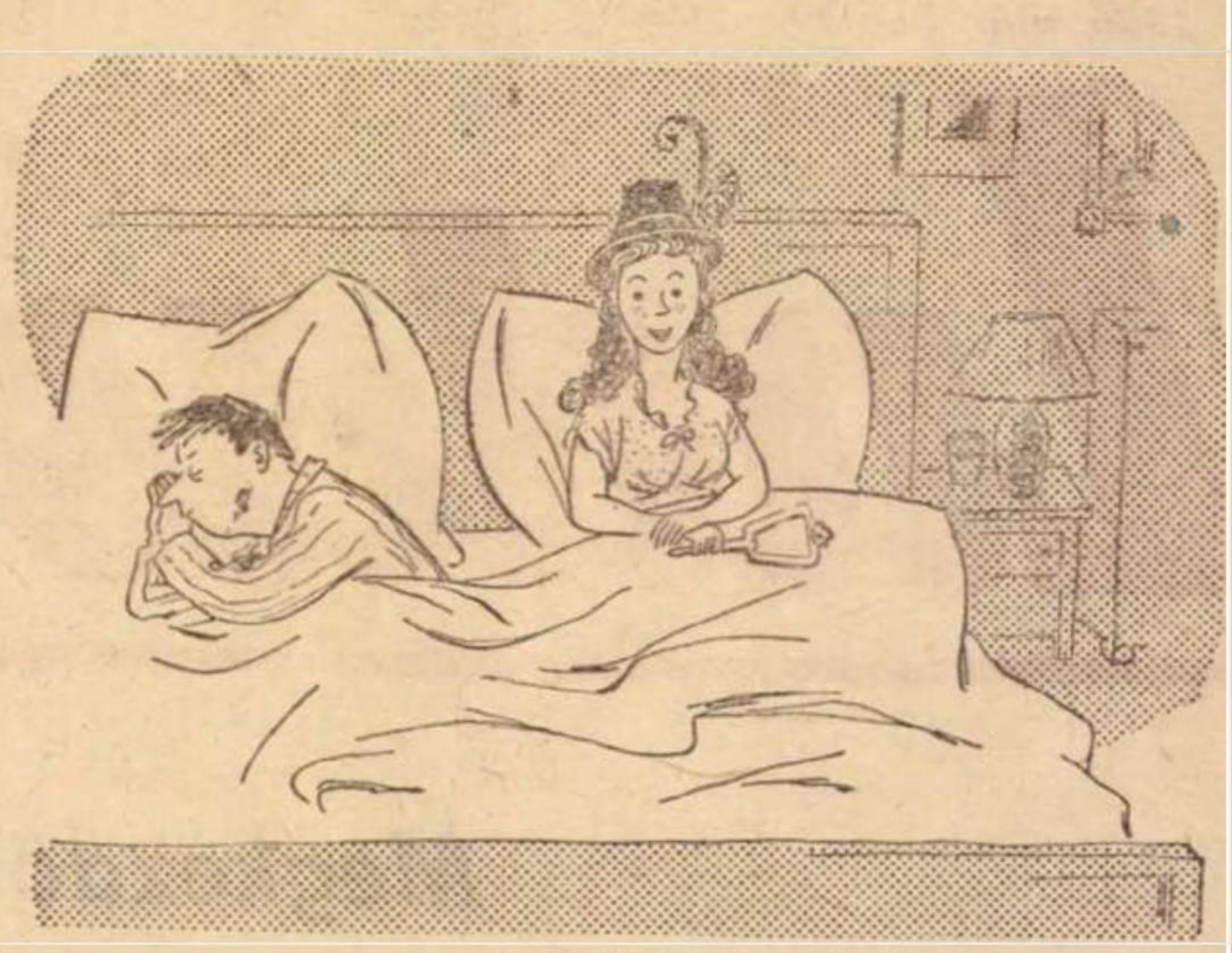

Az új kalap.

(Vasvári Anna rajza.)

Meglepő tábla

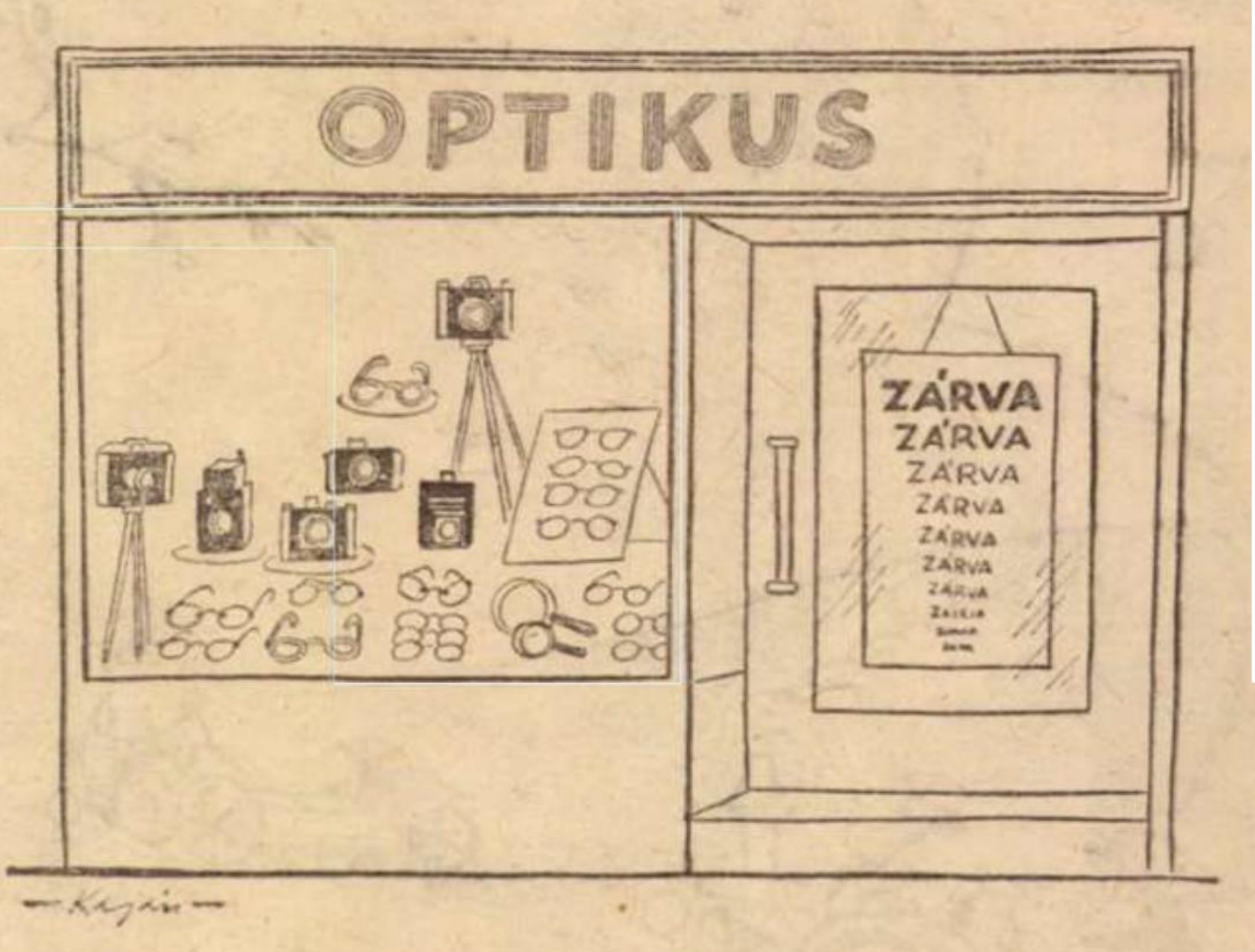

A „Korszerű háztartás” kiállításán

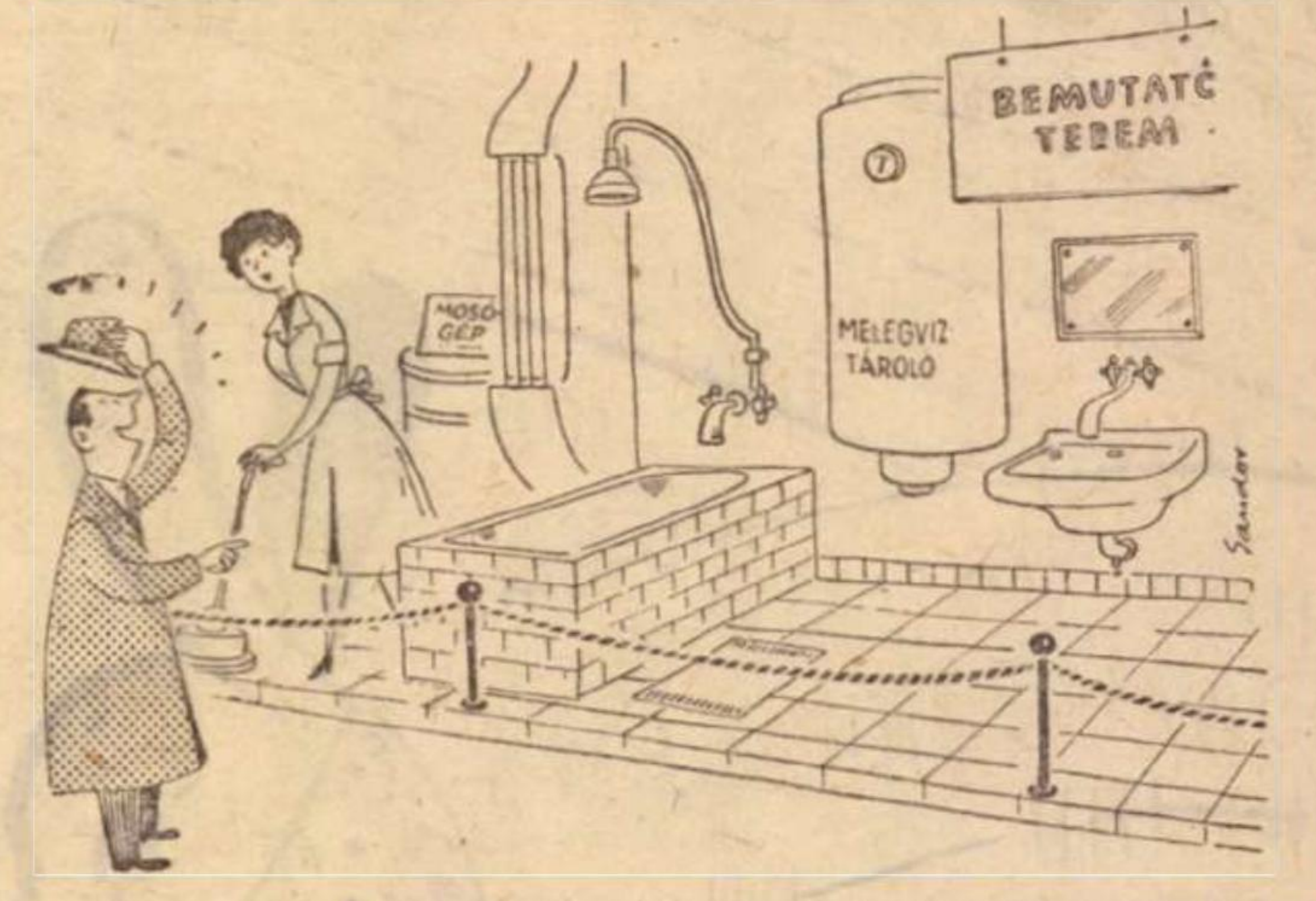

— Bocsánat, a fürdőkádat és a zuhanyozót mikor tetszik használatban bemutatni?

A humor könyvéből

Ezt a kis történetet Jászai Mari mesélte nekem fiatal újságíró koromban. Megértéséhez tudni kell, hogy a nagy tragika minden év Szilveszter éjszakáját Kiskőrösön töltötte, mintegy istentiszteletet tartva Petőfi szülőházában, a költő születési órájának évfordulóin.

— Az elmúlt Szilveszterkor is lenn jártam Kiskőrösön — mesélte Jászai Mari — újév napján pedig szánra ültem, hogy ez elvigyen arra a vasúti állomásra, ahol a pesti gyors megáll. Nagy hideg volt, erős szél, hófúvásba kerültünk, nem mehettünk tovább. Kész szerencse, hogy eljuthattunk egy kis alföldi tanyára, ahol a tanító vendégszeretően befogadott házába. Ott töltöttem az éjszakát is. A tanító, kedves, ambíciózus fiatalember, reggel nagy büszkén mutatta meg kis tanyai iskoláját, amelyet majdnem kizárólag a saját keze munkájával teremtett meg. Egyetlen tanteremből állt az iskola, a tanterem világos, ragyogó tisztaságú helyiség volt és én nem fukarkodtam az elismeréssel. Egyszerre csak megpillantom a katedra mögötti falon a drezdai képtár büszkeségének, Raffaello „Sixtusi Madonnájának“ nagyméretű reprodukcióját. Azaz, hogy csupán a kép egyik részletét: a felhőkön könyöklő, fejüket tenyerükbe támasztó kis angyalokat.

— No, — mondom a tanítónak — igazán sohasem hittem volna, hogy egy ennyire eldugott kis tanyán ilyen szép iskolát találjak és hogy ebben az iskolában egy ilyen híres festmény reprodukcióját is megpillanthassám.

— Igen — mondja erre a tanító büszkén — meghozattam ezt a méregdrága képet Pestről, hogy a gyerekeknek mindig a szemük előtt legyen, hogyan nem szabad ülni az iskolapadban...

Fóthi János

LÓVÁSÁR

Nagy sokadalom van a piactéren. Ácsingózó, jövő-menő emberek tapodják az éppen kiserkent füvet. Áll a vásár. Emitt gyerek sír fagylaltért, amott öreg válogat bicskát, de elégedetlen, mert azt mondja: rossz a pilingájuk. A tér egyik csendesebb sarkában ütötte fel táborhelyét Hegedűs Tóth János, szekerével, almásszürke és fekete kancájával. Ő maga könnyedén, rátartian nekidül a szekérnek, tudtára adva ezzel az arra kiváncsiaknak, hogy ő jelenleg eladni jött. Az almásszürke kancájától, a Csillagtól szeretne megszabadulni, mert ideges, meg rúgos is. Ezt persze nem adja tudtára senkinek, sőt, ha kell, esküszik az ellenkezőjére.

Szemben vele feltűnik az iharospusztai Kesző Balogh. Köszöntik egymást. Kesző Balogh, amikor már elég közel jött, megáll, botját hátamögé böki a földbe, komótosan rátámaszkodik és végigmustrálja a lovakat, amiből mindenki sejtheti, hogy Kesző Balogh komoly vevő.

Amint ők ketten, az eladó és a vevő egymásra találtak, percek alatt, szinte a földből nőve ki, teremnek ott kupecféle lószakértők, akik nélkül el sem képzelhető az alku megkötése. Közülük ki a vevőhöz, ki az eladóhoz pártol, s így két csoportra válva megkezdik az alkudozást. Mindenki beszél, mindenki mozog, izgul, mustrálgatja a lovakat, csak az eladó és a vevő áll szótlan merevséggel. Végül az egyik vevőpárti, akinek két számmal nagyobb a kalapja, és beszéd közben állandóan a fülére csúszik, szóba kezd.

— Magáé a kanca, bácsi? — kérdi nagyhetykén az eladótól. A kérdésre az egyik eladópárti válaszol:

— Már hogy lenne . . . Azt tartom az anyjáé . . . — a válaszra az eladópártból kitör a nevetés.

— Aztán mit mer kérni érte? — szólal meg egy másik vevőpárti.

— Ötöt! — hangzik a kurta válasz, mire a vevőpárt felszisszen.

— Ötért mindakettőt? — próbálják viccel elütni a dolgot, de az eladópártiak nem hagyják válasz nélkül.

— A szekér nem kéne? — vágja oda egy apró emberke, aki állandóan mozog, mint a higany. A nevetés újból kitör. Mindenki nevet, kivéve az eladót és a vevőt. Ők ketten egykedvű arccal figyelik az eseményeket.

— Ötöt egy ilyen lóért? Hiszen ez rúgós, türelmetlen. Nézzék csak! — becsmérli a lovat a nagykalapos vevőpárti és közelebb lépve, nagyot csíp a ló tomporába. A szegény állat ijedten horkan fel, és egy nagyot rúg, mire a vevőpárti kalapját még a fülei sem tudják megtartani.

— Maga is rúgna, ha csípnék ott hátul! Nem kell itt mórikázni! Kell, vagy nem? — mondja morcosan egy tagbaszakadt, hatalmas ember az eladópártból, aki sejti, hogy a ló valóban rúgós.

— Na, ha négyért adja, itt a kezem! — — szól a higanyemberke és kinyújtja a tenyerét.

— Isten neki! Legyen négyezerkilencszáz! — válaszol a morcos eladópárti és belecsap az eléje nyújtott tenyérbe.

— Négyezeregyszáz! — válaszol egy másik vevőpárti, aki eddig hallgatott, és most ő csap az előtte tátongó tenyérbe.

Igy, egymás kezét csapkodva jutnak el négyezerötszáz forintig, ami ellen a vevőpártiak csökönyösen csak négyezernégyszázötvenet kínálnak. Ezen az ötven forinton hosszan elvitatkoznak, míg végre megunják a huzavonát és az egyik vevőpárti így szól:

— Egye fene! Legyen négyezerötszáz!

Újabb kézcsapkodás jön, de most már általános méretekben. Mindenki csapkod, mindenki tenyerébe, kivéve az eladót és a vevőt. Ők hallgatagon szemlélik a körülöttük lezajló eseményeket. Persze, azért mindenre figyelnek, mert otthon majd el kell mesélni az alkudozást.

— Jöhet a foglaló! — kiált az eladópárt.

— Rögvest! — mondja egy vevőpárti, és odafordul Kesző Baloghoz. — Na komám, ide a pénzt! — és már veszi is ki a foglalót Kesző Balogh zsebéből. Ez alatt az eladópártiak a passzust szerzik meg Hegedűs Tóth Józsefről.

Miután az adásvételt foglalóval és passzussal szentesítették, valaki felkiált a nyüzsgő tömegből:

— Na emberek, gyerünk, aztán igyunk áldomást!

A kupeckedők hada a kiáltást nagy örvendezéssel fogadva elindul a kocsma felé. Csak a még mindig szótlan eladó és vevő marad mozdulatlan. Rövid hallgatás után Hegedűs Tóth nagyot sóhajt.

— Aztán melyiket vetted meg? — kérdi aggódó hangon.

— Hát a feketét . . . .

— A Rárót? — kiált fel Hegedűs Tóth. A kedvest? Amit úgy szerettem!

Kesző Balog elcsodálkozik.

— Hát nem akartad eladni?

— A Rárót? — fortyan fel Hegedűs Tóth. — Akarta a fészkes! Én a Csillagot akartam! — azzal rámutat a másik kancára. Végig legyint a levegőn. — No, egye fene, most már mindegy, aztán vigyázz ám rá, hallod-e!

Kesző Balogh bólint, hogy okvetlenül. Emígy megnyugodva sietős léptekkel megindulnak a kocsma felé, kifizetni az áldomást.

Gera Mihály

TAVASZI RANDEVU

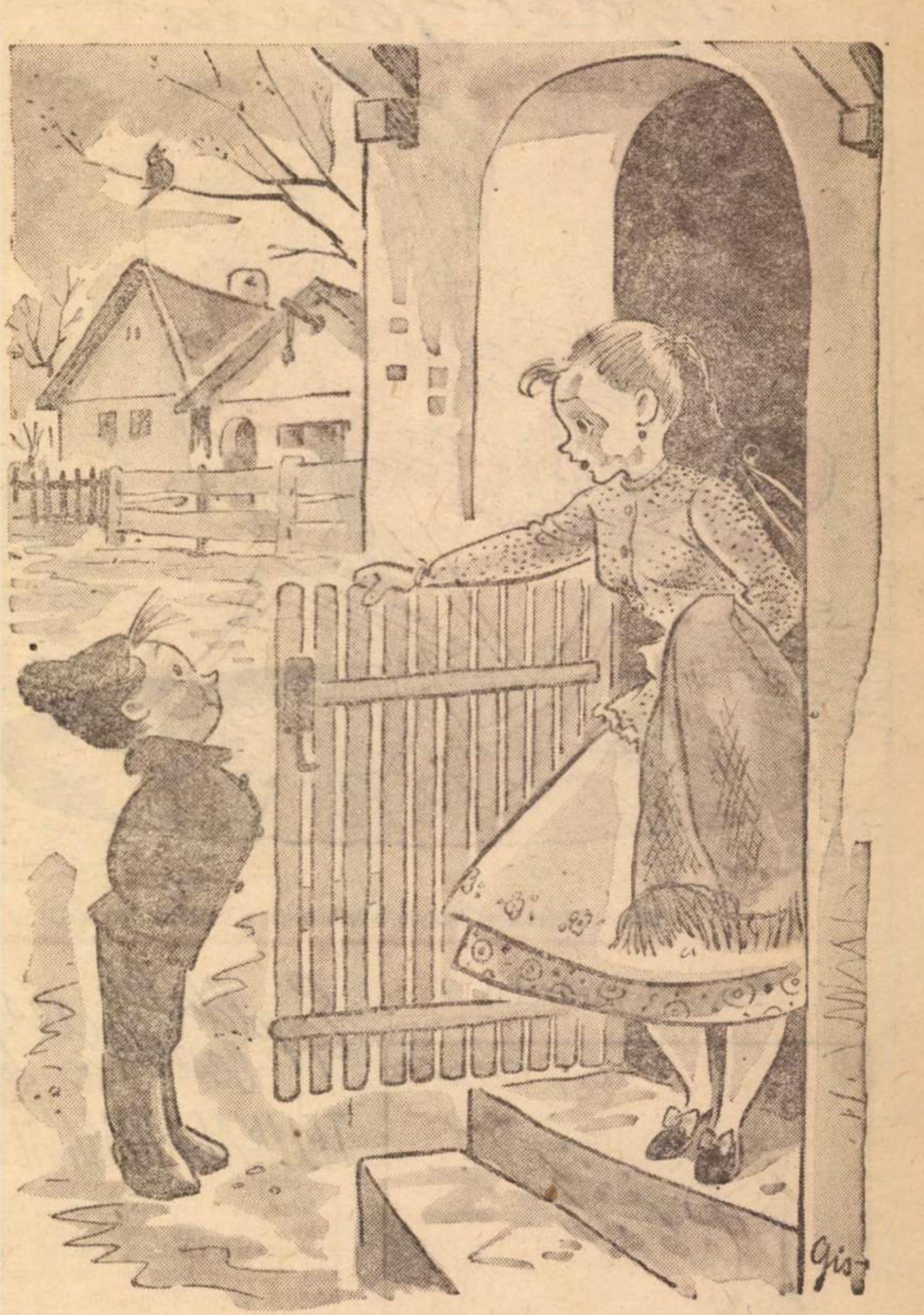

— Hát te?!

— A bátyám elment a brigáddal vetni. Engem küldött maga helyett . . .

Mindjárt más...

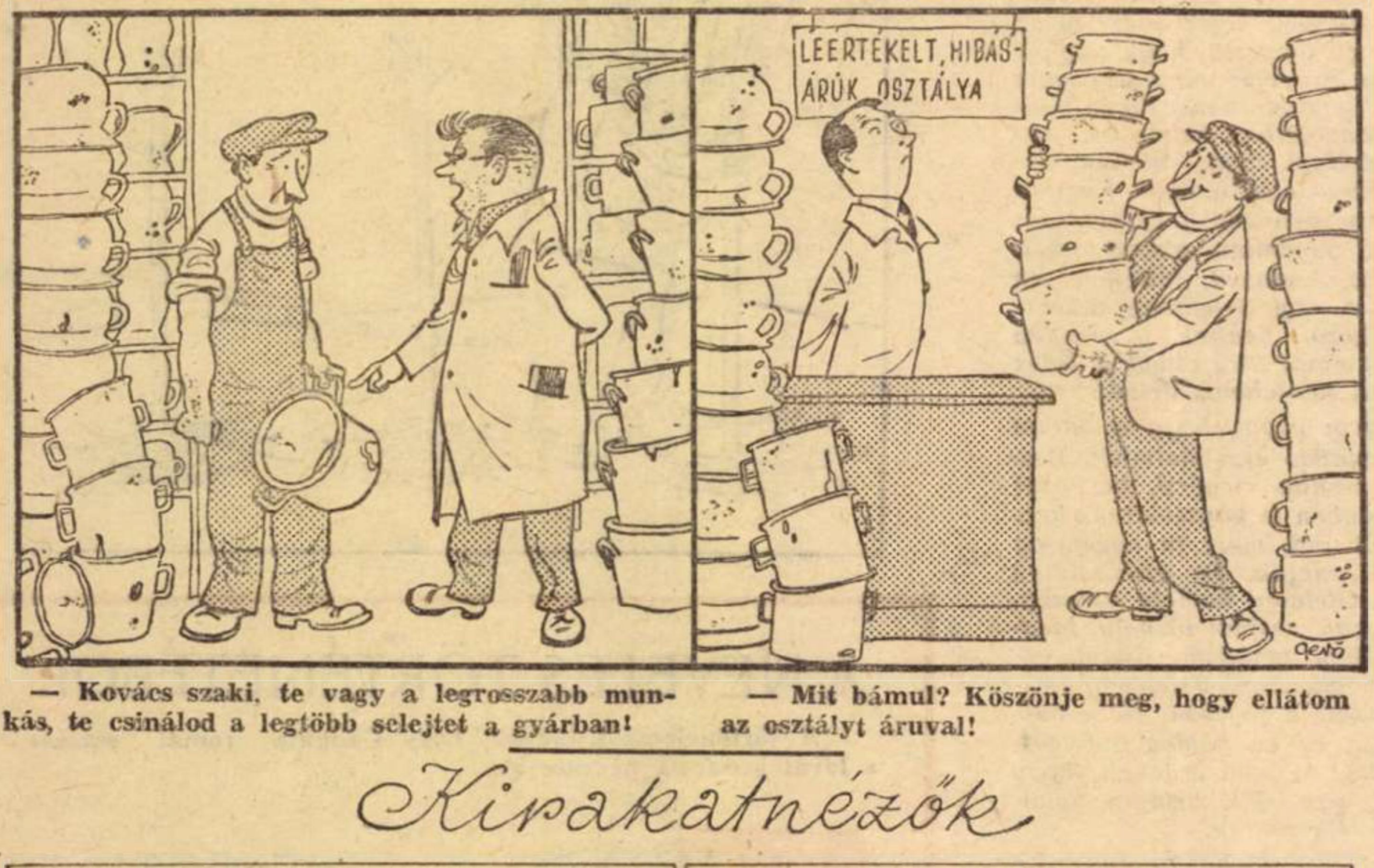

— Kovács szaki, te vagy a legrosszabb munkás, te csinálod a legtöbb selejtet a gyárban!

— Mit bámul? Köszönje meg, hogy ellátom az osztályt áruval!

Kirakatnézők

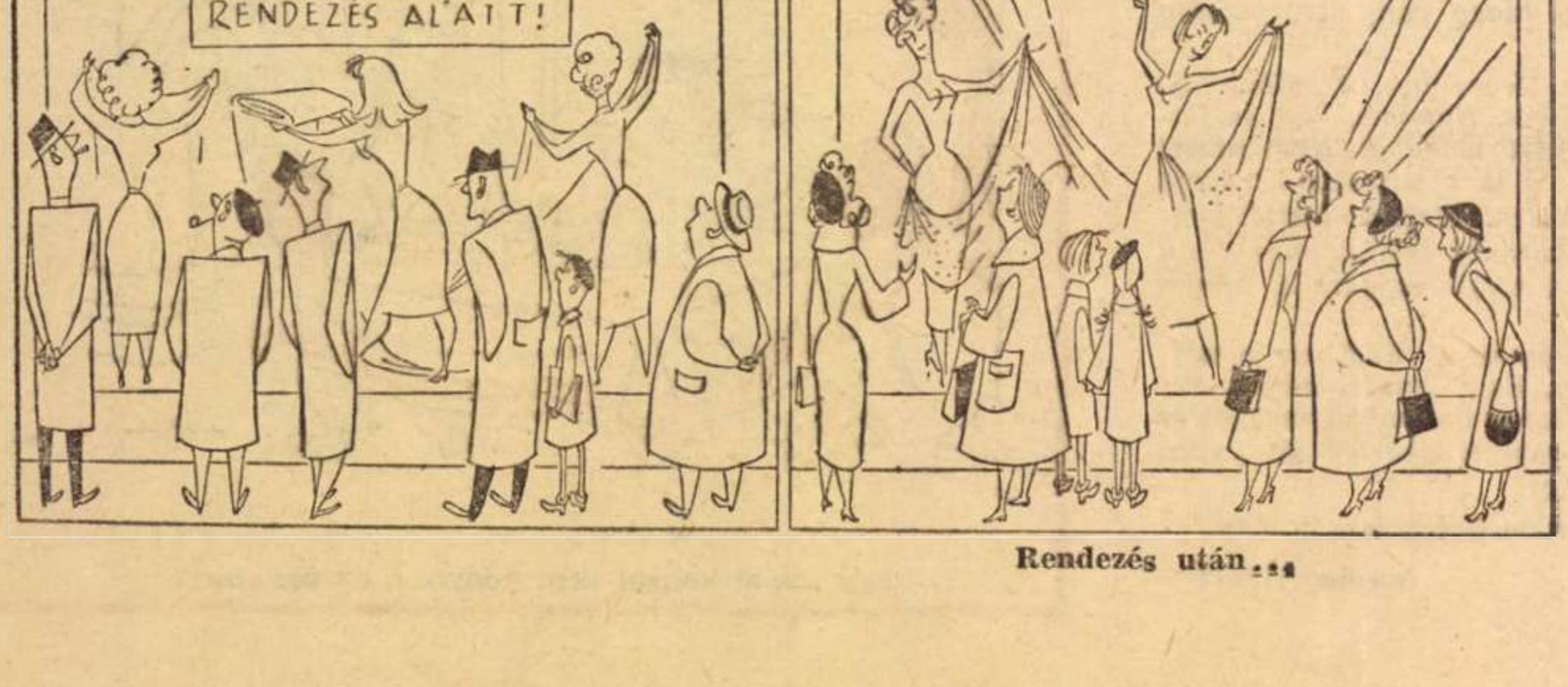

Rendezés után . . .

Hiánycikk

Manapság a dicséret hiánycikk. Nagyon ritkán juthatunk hozzá, pedig szükségünk van rá. Bebizonyosodott tény, hogy a dicséret hizlal, csillogóbbá teszi a szemet, elsőrangú idegnyugtató, növeli a férfiasságot, sőt — de ez még csak feltevés — elmulasztja a lúdtalpat is. Rendszerint csak csere-bere útján kaphatunk belőle, vagyis dicséretet kell adnom dicséretért, ez azonban a legtöbb esetben kész ráfizetés.

Letolásokkal viszont bőven el vagyunk látva, a raktárak tele vannak, hosszú évekre előre nincs rá gondunk. Ha valakinek éppen erre van szüksége, minden összeköttetés nélkül annyit kaphat belőle, hogy még félre is rakhat magának az öreg napjaira.

A dicsérettel azonban fukarul bánnak, sőt egyesek még feketéznek is vele és egy használt, kopott, fényesülepű dicséretért hihetetlenül nagy árat kérnek. De akadnak olyanok is, akik egyszerűen képtelenek dicsérni. Amikor ki kellene mondaniok azt a bizonyos néhány szócskát, elkékül az arcuk, a szemük kidülled, a fülük lekonyul és hiába erőlködnek, nem tudják kinyögni az istennek se. Nemrégiben egy igazgatót hasonló tünetekkel kórházba szállitottak, ott megvizsgálták, de nem tudtak rájönni, hogy mi a nyavalyája. Belenéztek a fejébe: semmi. Belenéztek a hasába: töltöttkáposzta. Végül nagynehezen felfedezték a betegség okát. Egy dicsérő mondat állt keresztben a gigáján. A mondat ez volt:

„Balogh kartárs, ön jól dolgozott!”

Amikor ezt a mondatocskát eltávolították belőle, a beteg azonnyomban meggyógyult és elhagyta a kórházat, helyébe behozták azt a Balogh kartársat, aki nem kapta meg a dicséretet, pedig éppen erre lett volna múlhatatlanul szüksége.

Hogy a dicséretre milyen nagy szükség van, azt bizonyítja az én Béla barátom esete is. Nemrégiben találkoztam vele az utcán, olyan szomorú volt, mint egy fűz, az orrával a térdét bökdöste és a haja úgy lobogott a szélben, mint egy gyászlobogó. Hirtelen eszembe jutott, hogy megpróbálkozom nála egy dicséret-injekcióval. Igenám, de mi a fenét dicsérjek rajta. Sokáig töprengtem, míg végre kisütöttem.

— Szép egyenletesen lélegzel! — mondtam elismerően.

Abban a pillanatban megváltozott: kihúzta magát, arca mosolyra derült, néhány ránc eltűnt okos homlokáról és férfias, öblös hangon így szólt:

— Ja fiam, van itt tüdő!

Ezekután azt hiszem, nem is kell levonnom a tanulságot, szinte kilóg a humoreszkből, úgy kell visszagyömöszölni: dicsérjünk többet, jó szívvel!

De egy pillanatig se gondolják azt, hogy én mindezt azért írtam, mert ki akarok erőszakolni önökből egy dicséretet ezért a remek kis humoreszkért.

Nem, köszönöm, nem kérek belőle.

Önellátó vagyok.

Mikes György

Igazi jóbarát

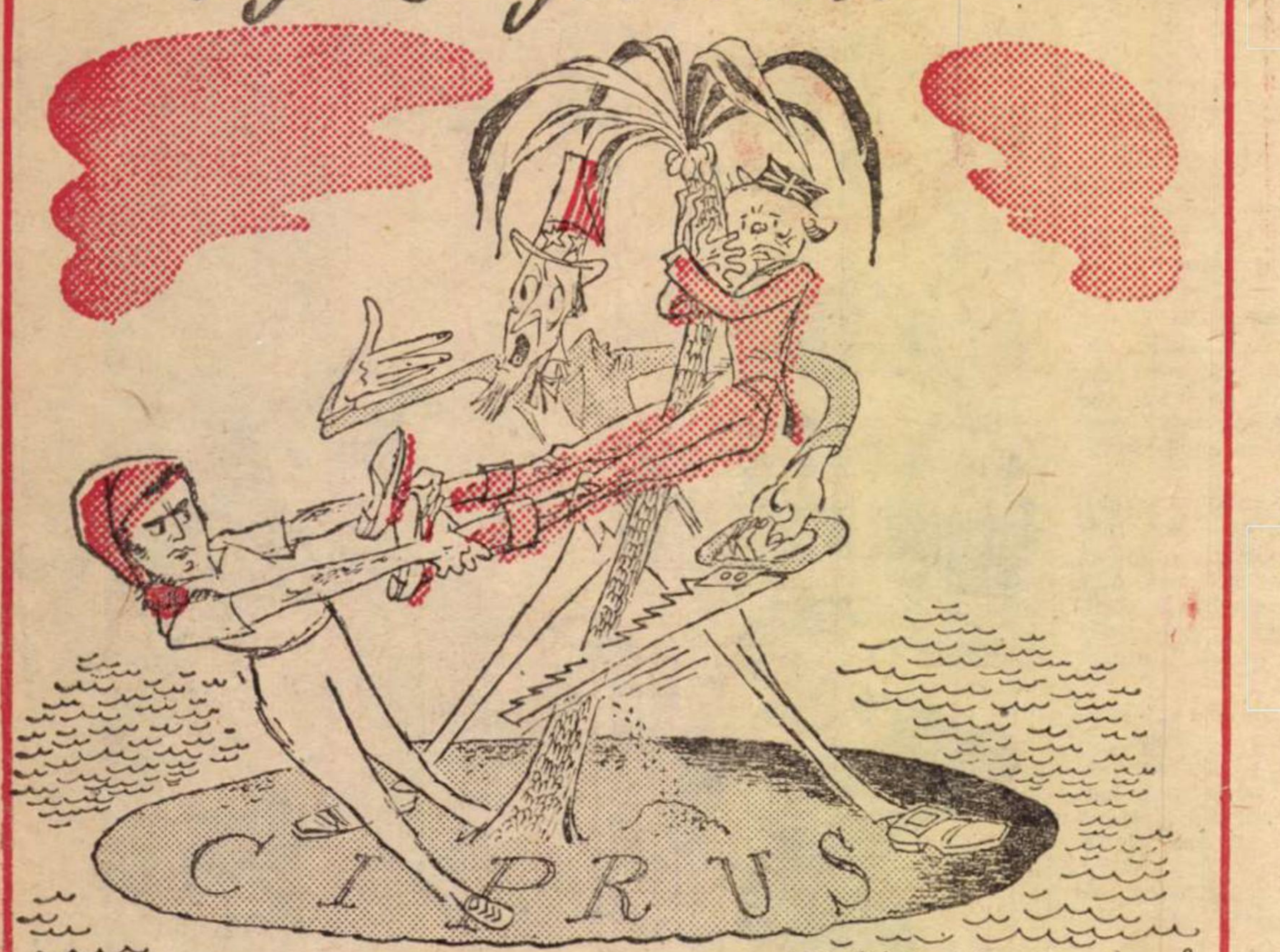

Samu: Miért nem hagyja békében azt a szegény embert?!

Tavaszi varázslat

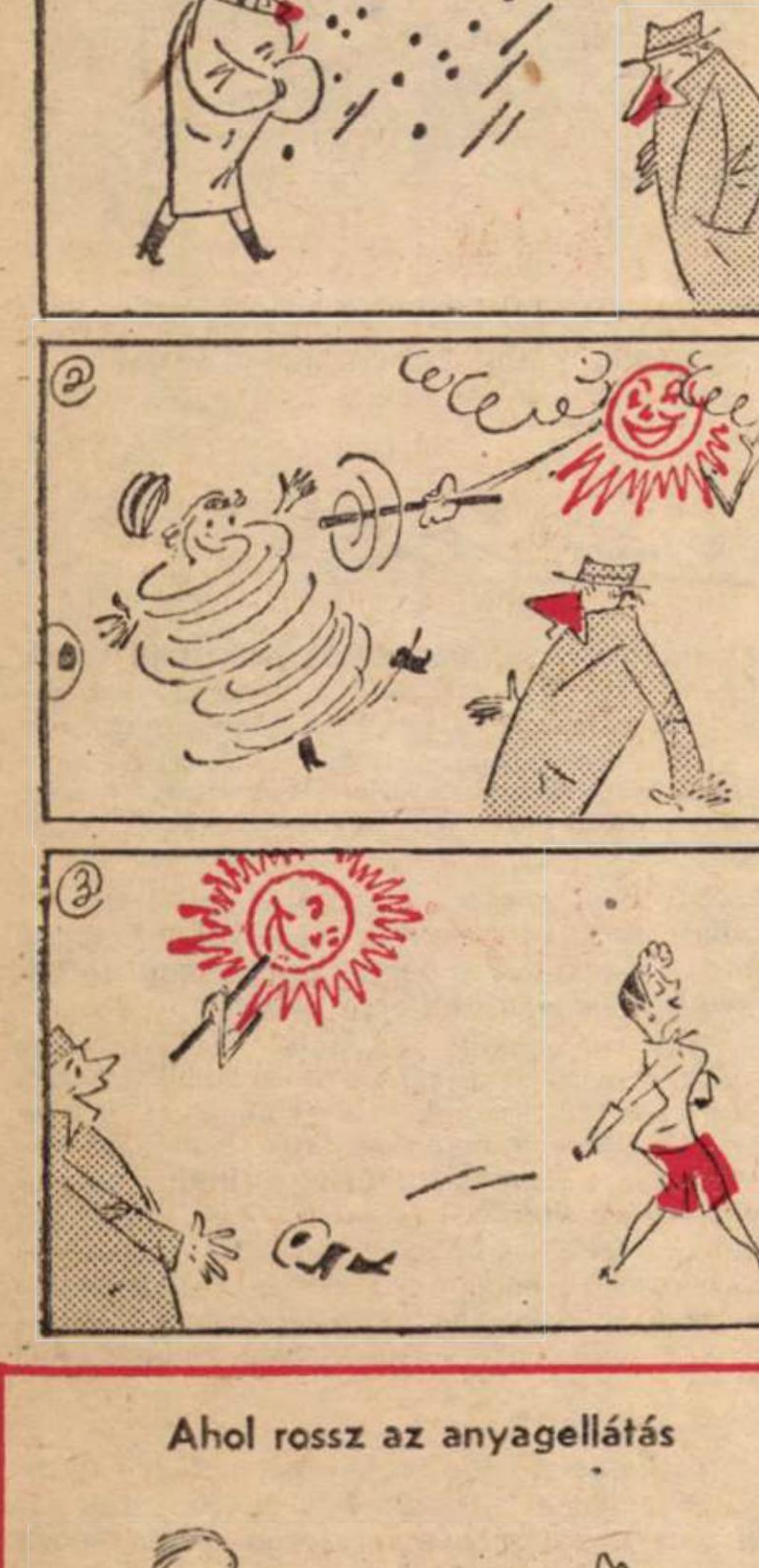

Egyoldalú beszélgetés a TÉLIKABÁTOMMAL

Utállak!

Nézd, nem kertelek, nem csomagolom szép szavakba azt, hogy meguntalak, ahogyan lágyszivű szerelmesek teszik a szakitás nehéz pillanataiban. Tudom, hogy fáj az igazság, az is lehet, hogy a bánattól meghasad a bélésed. Azt sem bánom.

Ne nézz rám olyan szemrehányóan, csillogó gombszemeddel. Kár a fáradságért: közöttünk vége mindennek. Persze most arra hivatkozol, hogy gondoljak arra a percre, amikor ősz végén először láttuk meg egymást. Akkor szerettelek.

Ez igaz! Úgy emlékszem rá, mintha ma lenne... Akkoriban kezdtem unni a ballont. Reggelente, amikor karomat karjába fűzve kiléptem az utcára, észrevettem, hogy öregszik, hogy olajfolt sötétlik az alján, hogy a gallérján ott ül az együtt töltött hónapok árnya. Bandukoltam vele és benne az őszi utcán, de gondolatban akkor már veled voltam. Arra gondoltam, hogy milyen jólszabott vagy, szélesvállú, meleg ölelésű. Komoly embernek fogok látszani benned. A ballon nem való komoly embernek, gondoltam akkor ősszel, van benne valami léha, könnyed, felszínes és felületes. Olyan, mint a régi orfeumok táncosnői, akik két kánkán között beültek a vendég páholyába sósmandulát enni. Elég ebből a ledér kabátból. Új életet kell kezdenem. Veled!

Igyekeztem olyan arcot vágni, hogy a ballon ne sejtsen semmit hűvösödő érzelmeimből. Persze hiába. Egy kabát rögtön megérzi, ha mást kezdünk szeretni. Különben is kapcsolatunk kezdete óta féltékeny volt rád, mert te egyéniség vagy, tiszta gyapjúból szabtak és elsőosztályú szita dobog melledben. Ölelésed komoly és megfontolt. Te biztonság vagy, családi tűzhely, megalapozott nyugalom. Nem tagadom, ősszel vágyódtam utánad. És megdobbant a szívem, amikor egy napon ott láttalak a fogason. Halk naftalinszag lebegett körül és én boldog önfeledtséggel dőltem karjaidba. Az sem érdekelt, hogy a ballon ott sápadozott egy szék karfáján, halálraszántan várva, hogy felakasszák.

Igen, voltak szép heteink és hónapjaink. De erre kár hivatkoznod. Minden szerelemnek vannak szép időszakai... De most betelt a mérték. Reggelente gyilkos gondolatok forognak agyamban, amikor látom, hogy vársz rám, örök mementóként figyelmeztetve: még mindig nincs itt a tavasz, még mindig hideg van, még mindig szükséged van rám.

Hát nem! Ebből elég. Végeztünk. A ballon tegnap jött haza a tisztítóból. Hamvas, üde és fiatal. Tavaszi levegőt áraszt magából. Nem nézett rám, de tudom, érzem: ő is türelmetlenül várja a pillanatot, hogy átöleljen. Elegáns leszek benne, könnyed, fiatal, sziporkázó és szellemes. Nem olyan komor, nehézkes, unalmas, fáradt, lomha és álmos, mint benned.

Holnap szakitunk egymással. Rád vár a naftalin, rám vár a ballon. És a tavaszi nátha. Ezt sem bánom. Holnap juszt is ballonban megyek el hazulról, téged pedig nem is akarlak látni többé... Soha... Semmikor!

Kivéve, ha... ha nagyon hideg lesz holnap.

Vajda Albert

Ahol rossz az anyagellátás

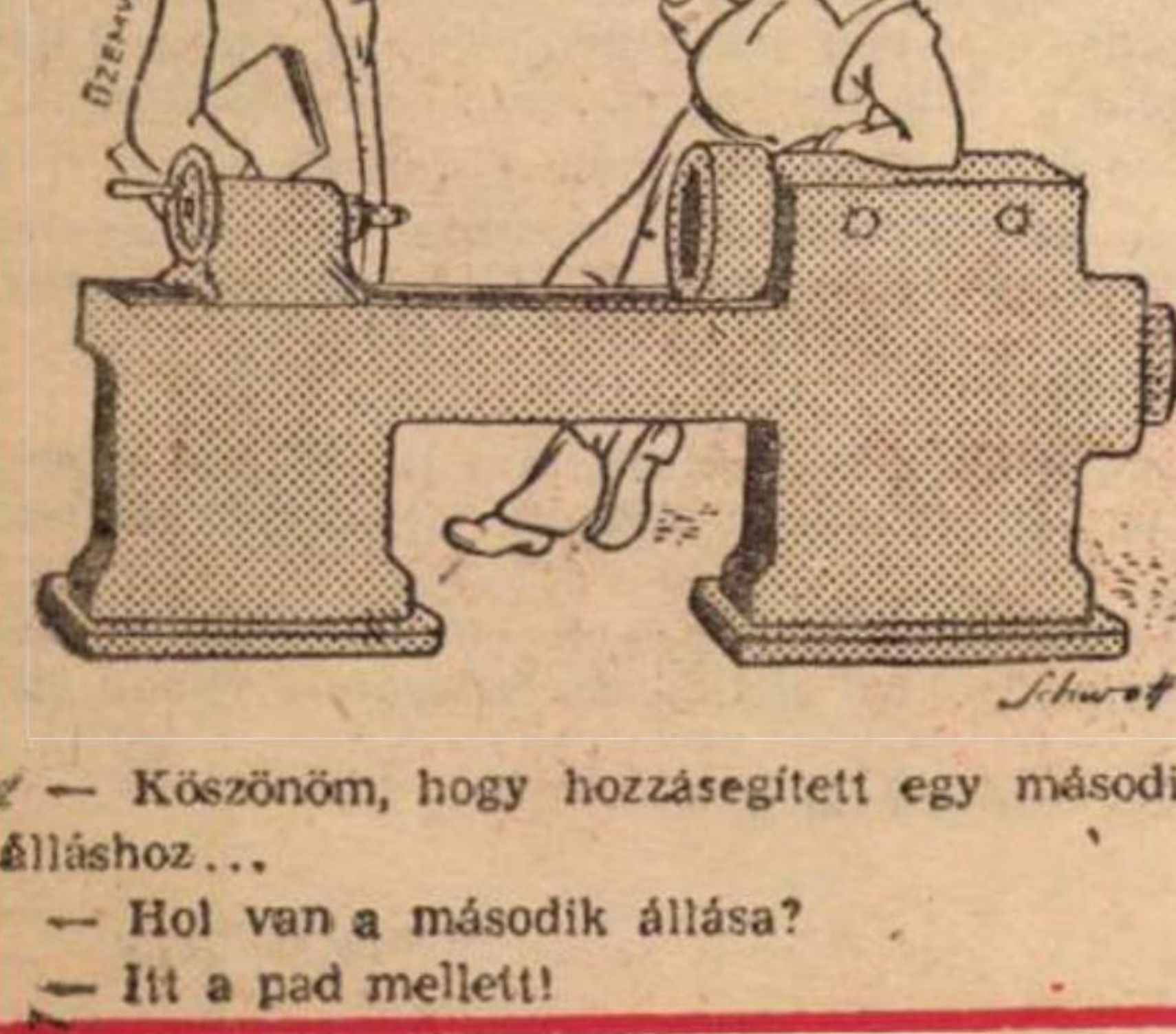

— Köszönöm, hogy hozzásegített egy második álláshoz...
— Hol van a második állása?
— Itt a pad mellett!

Szemléltető oktatás

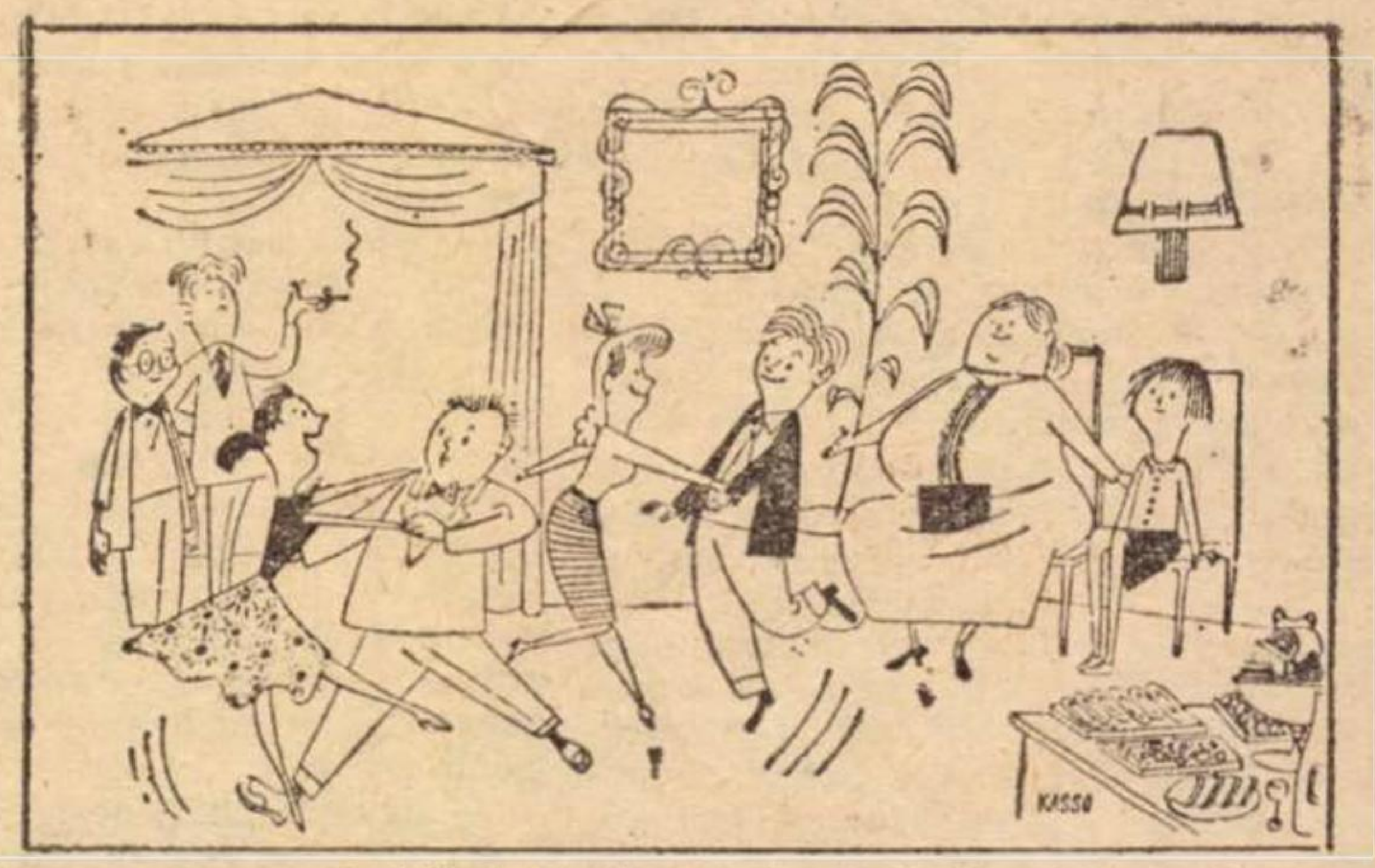

— Látod, kislányom, így kell vikszelni!

Mindennek van határa

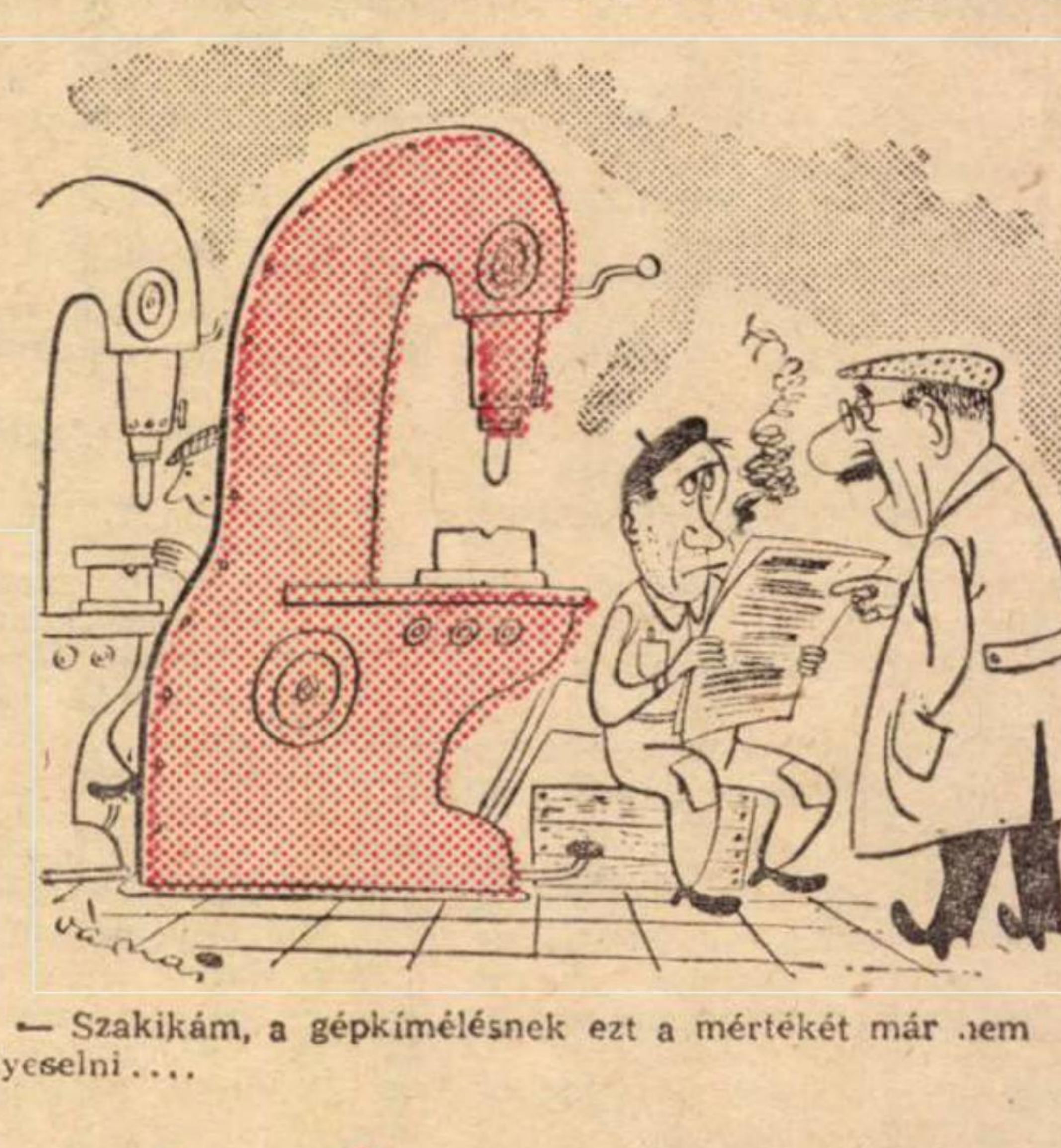

— Szakikám, a gépkímélésnek ezt a mértékét már nem tudom helyeselni....

A szórakozott Kertész

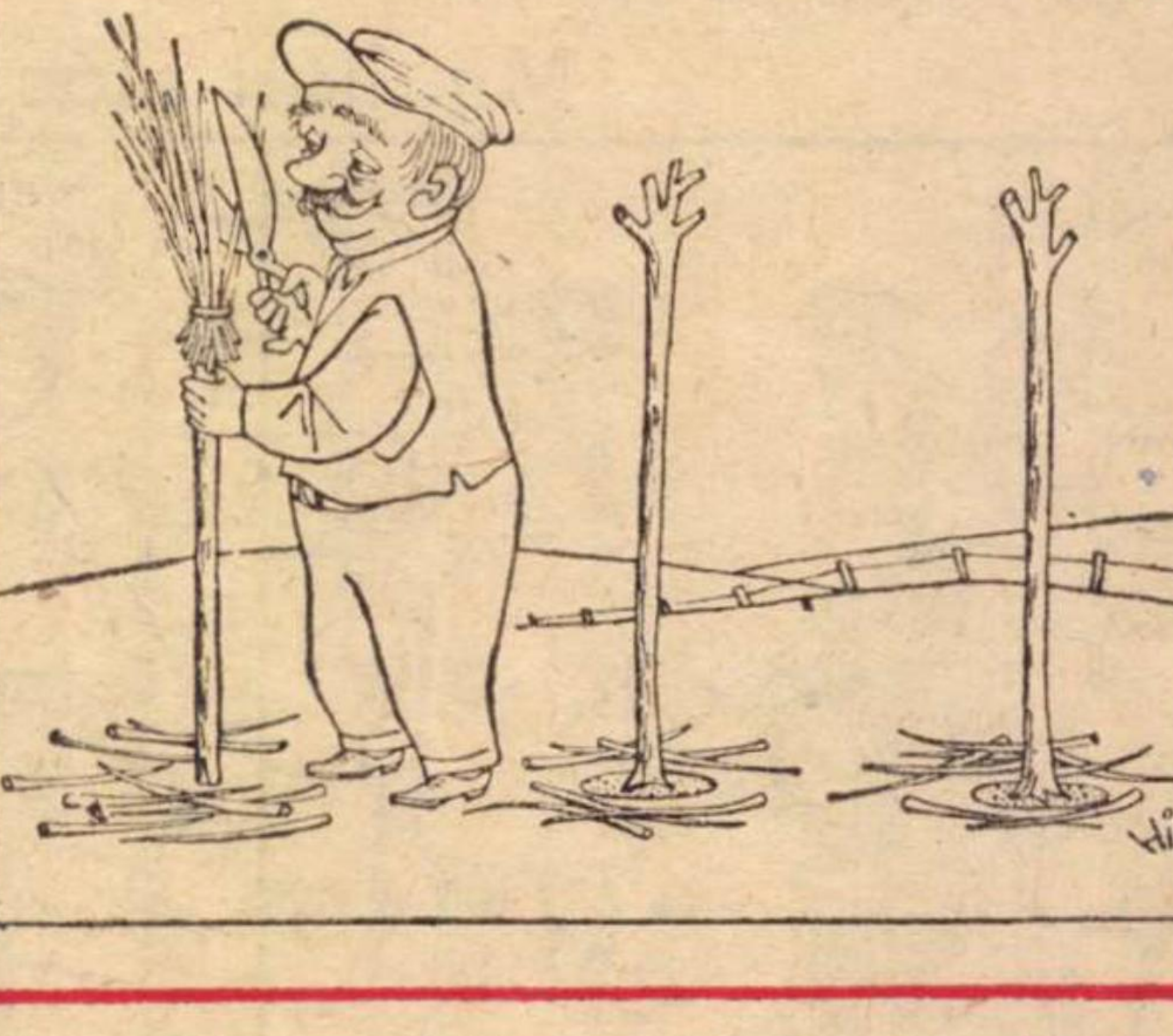

A NEVELÉS TÖRTÉNETÉBŐL

A történelemből tudjuk, hogy Caligula római császár a lovát konzullá nevezte ki.

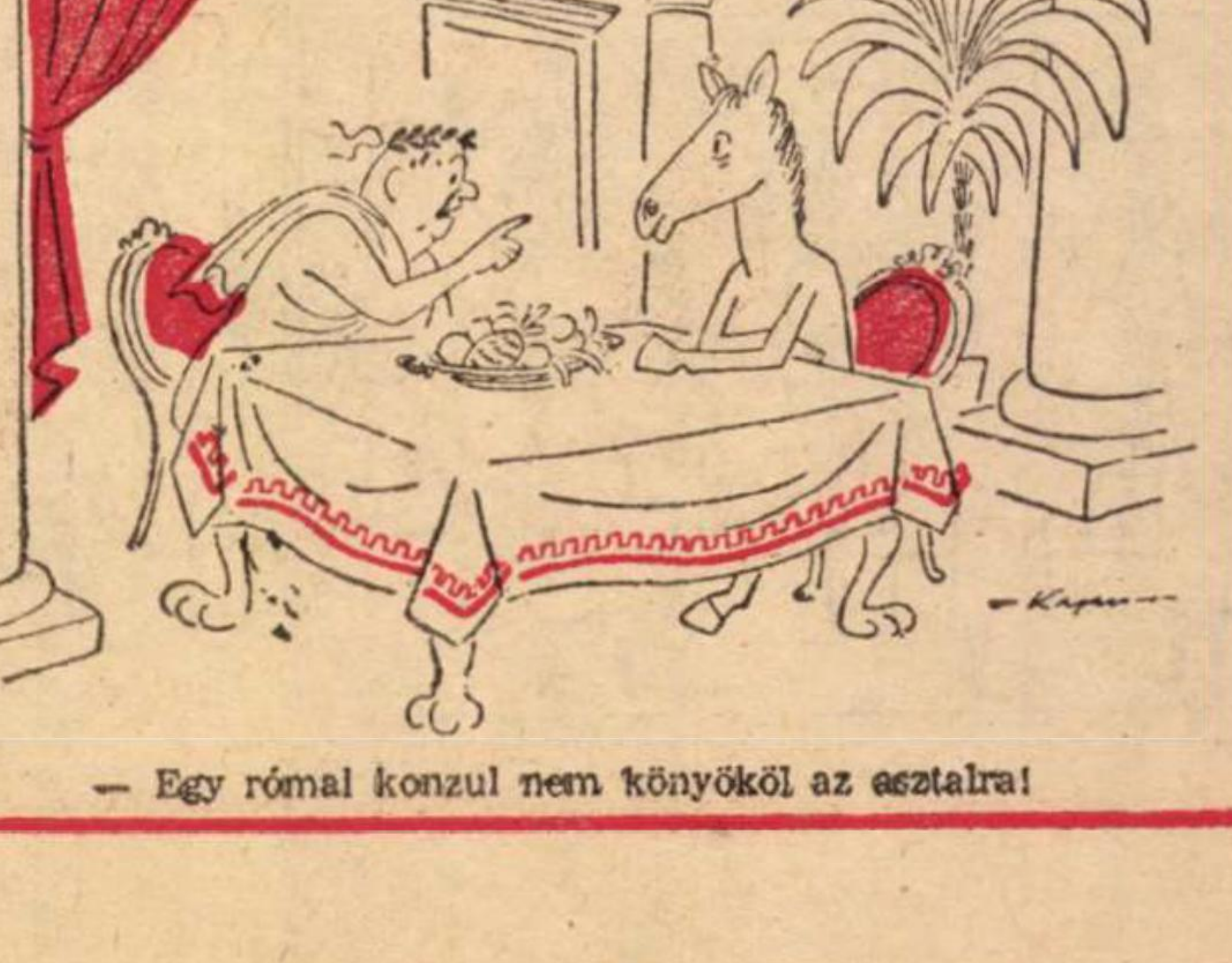

— Egy római konzul nem könyököl az asztalra!

Az első tavaszi napsugár

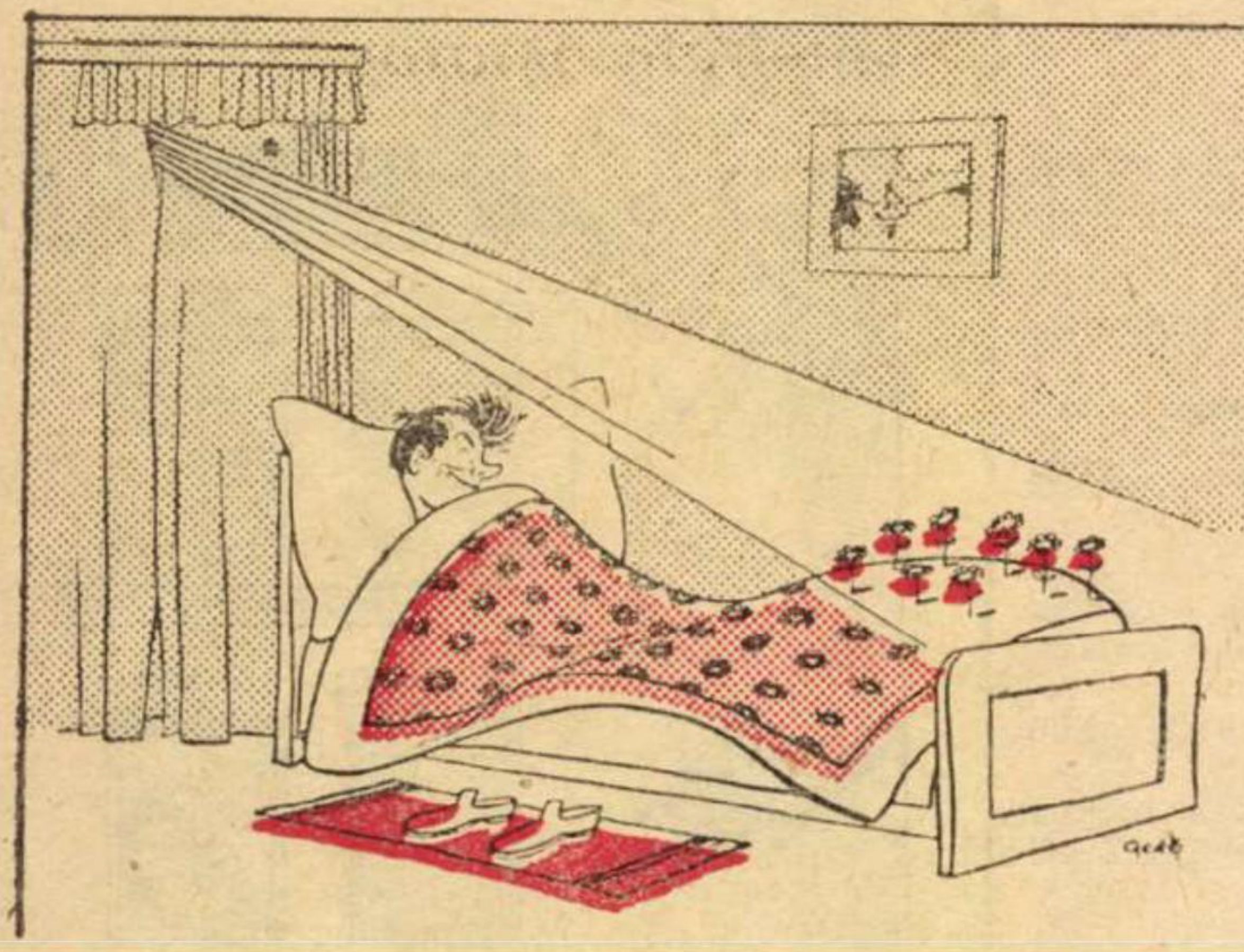

Az állhatatos pénztárosnő

A pénztárosnő egy kis józsefvárosi italboltban dolgozott. Pénztárgéppel és lélektannal... Az ő feladata volt, hogy a már jókedvű vendégeket lebeszélje további italok fogyasztásáról. A pénztárosnő tapasztalatból tudta, hogy hiába mondja a makacs vendégnek: nem kaphat rumot, az illető vagy goromba lesz, vagy pedig szívhezszóló hangon könyörög italért. Ezért tért át a mi pénztárosunk a lélektanra

Most is „munkában van"

— Maga is tudja, hogy nem adhatok blokkot! Már eleget ivott, hiszen alig tud hazamenni. És nézze — tette hozzá bizalmasan — még ha adnék is blokkot, a csapos úgyis visszaküldi vele!

— Csak egy félrumot, kisasszonykám — könyörög a hatvan év körüli pénztárosnőnek a vendég

— Szó sem lehet róla!

— Akkor egy stampedlit. Tessék megérteni, innom kell. Nagyon szomjas vagyok én kérem.

— Igyon egy pohár szódavizet.

— Akkor kapok rumot?

— Nem.

A részeg hangja erélyessé vált

— Két pohár szódát kérek! Itt a hetven fillér!

Két perc múlva visszatántorgott a pénztárhoz.

— Kisasszonyka, megittam mind a két pohár szódát. Adjon már egy félrumot!

— Nem adhatok.

— De ha annyira szomjas vagyok! Megfizetem készpénzzel! Tessék, itt a pénz! Nem loptam. Brémiumba kaptam, nekem kérem buvoárom van arra, hogy féldecit ihassak. Volt már a kisasszony szomjas?

— Voltam. Vizet ittam, vagy narancsszörpöt.

— Tessék adni egy féldeci narancsszörpöt.

— Csak két deci kapható.

— Elég lesz másféldeci is, meg egy féldeci rum. Tessék a pénz.

— Kilenctíz vissza. Itt a blokk egy szörpre.

A részeg kisvártatva újra sorbaállt a pénztárnál és jelentette:

— Megittam a szörpöt is. Nagyon rossz volt kérem. Most már egészségi okból is kell a féldeci. Tessék kérem a közegészségügyre is gondolni. Ép testben, ép lélek, az egészség fél tisztaság! Kérek egy féldecit orvosi okból.

— Ne bolondozzon! Nyugodjon bele, hogy nem kaphat! Ha annyi pénze van, menjen ide a sarki húsboltba és vegyen a feleségének disznóhúst.

— Megyek kérem örülni fog az asszony. Remek asszony az!

Negyed óra múlva diadalmasan jött vissza, kezében egy kiló disznóhús volt.

— Idenézzen, kisasszonyka, karajt kaptam! Nem költöm én minden pénzem az italra, amikor olyan jó feleségem van! Kérek egy féldecit, a feleségem egészségére kell innom!

— Szó sem lehet róla! Vigye haza a húst otthon jó vacsorát kap

— De tessék megérteni, otthon mindig csak vacsorát kapok. Rumot soha. Azért jövök én ide

— Vegyen inkább tojást, akkor a húst kirántihatja a felesége!

— Azt nagyon szeretem — bólintott a vendég és alkudozni kezdett.

— Tessék mondani, ha tojást is veszek, akkor kapok egy félrumot?

— Dehogy kap!

— Én mindenesetre megveszem a tojást.

Meg is vette, meg is mutatta. És persze kérte a blokkot.

A pénztárosnő türelmesen biztatta:

— Most menjen haza, amíg a tojások épek. Még összetöri! A húst is elvesztheti. Kár a jó vacsoráért!

A makacs vendég feladta a harcot:

— Hát akkor megyek. De legalább holnapra tessék egy blokkot adni. Tessék szólni a csaposnak, hogy ma ne adja ki. Holnap leiszom. Mit lehet tudni, hátha holnap se adna a kisasszonyka blokkot...

Palásti László

VALAHOL KÖZÉP-KELETEN

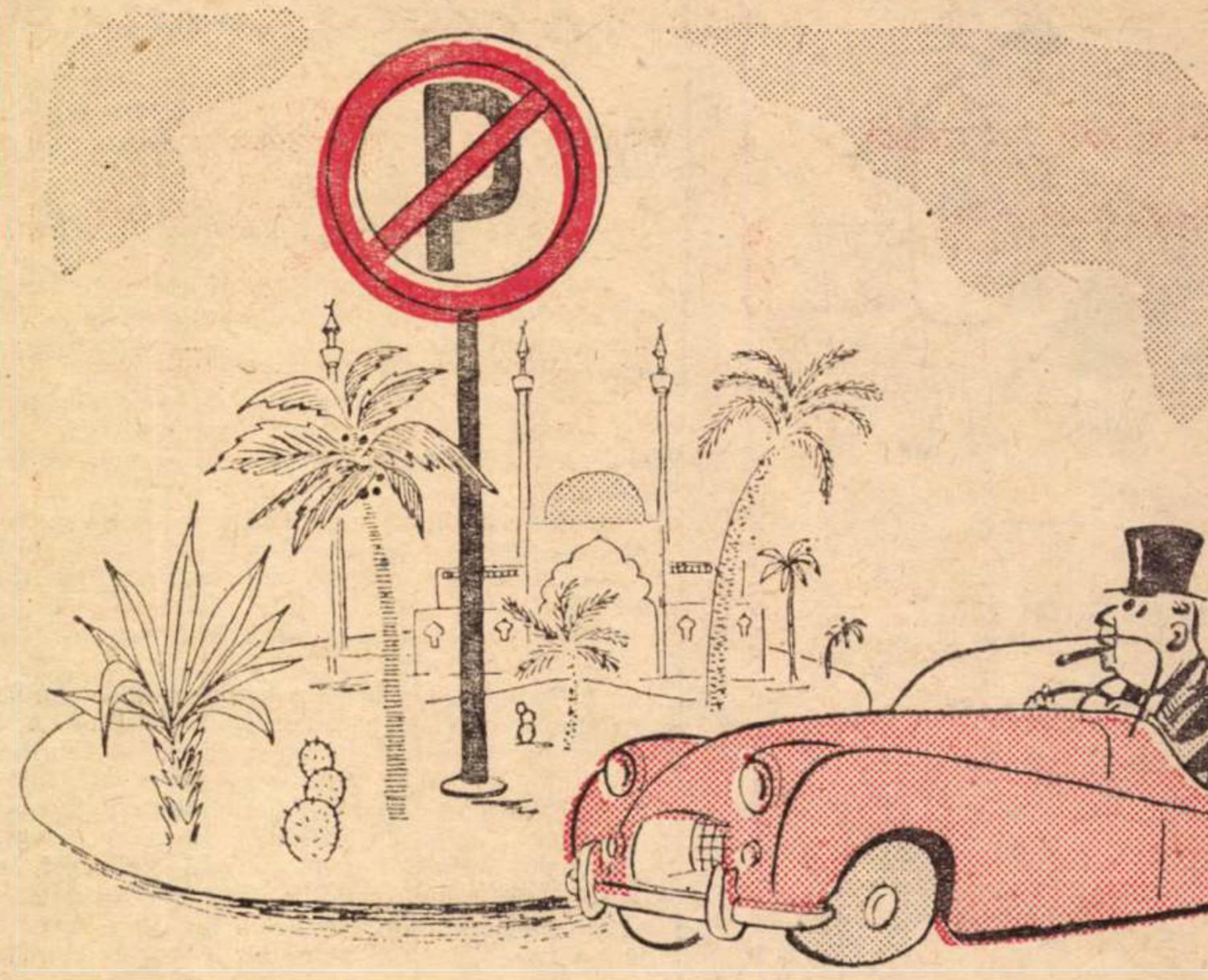

— Mi az, már itt sincs számomra hely?

A fusizó

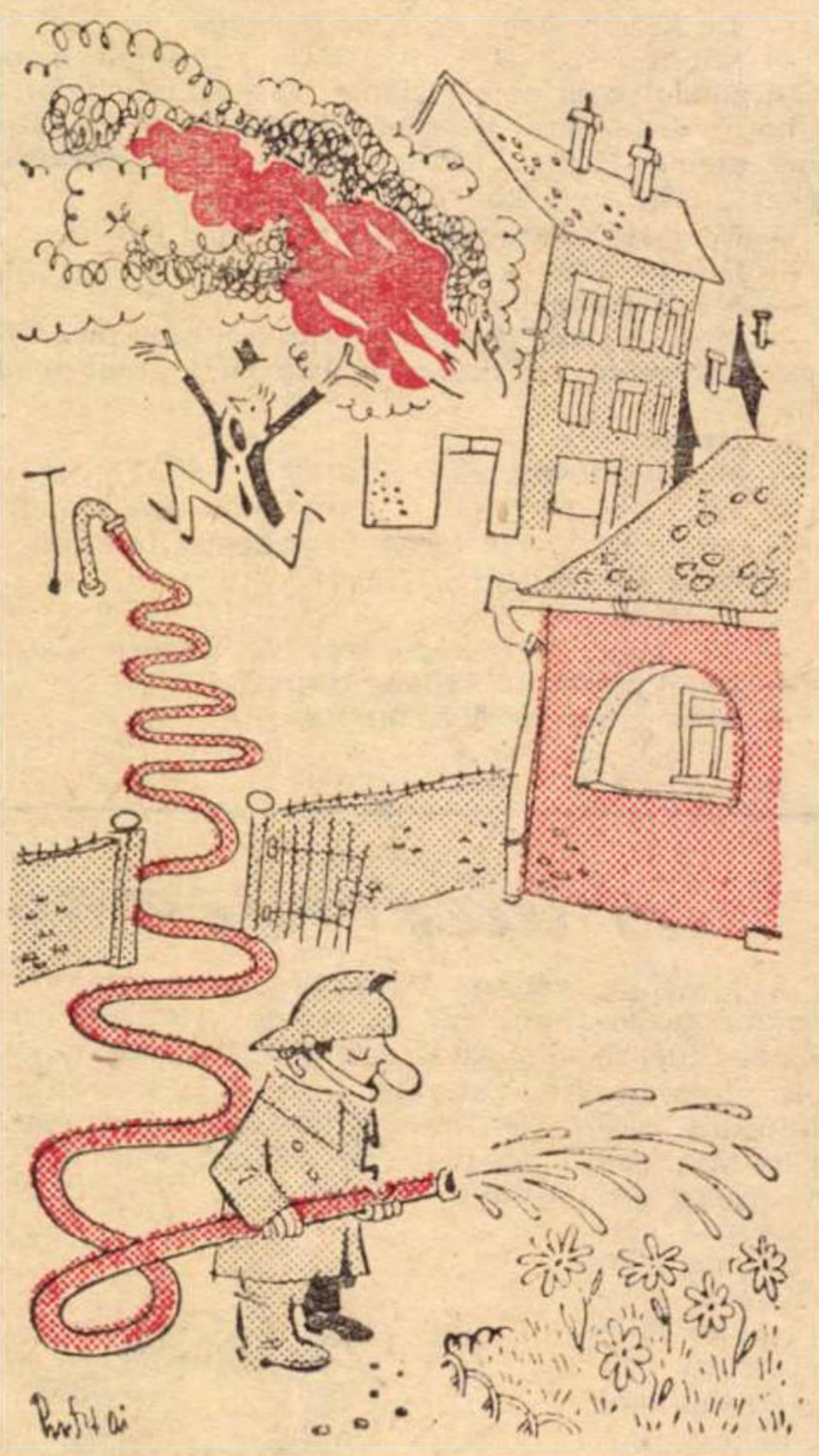

Mindenféle

Itt a tavasz! Az egyik autóbusz megálló-bódéján most pótolják azokat az üvegeket, amelyek egész télen hiányoztak. Télen azért nem került sor erre a munkára, mert nagyon hideg volt a szabadban dolgozni. Ezt bármelyik utas tanúsíthatja, aki télen az ablaktalan bódéban ácsorgott.

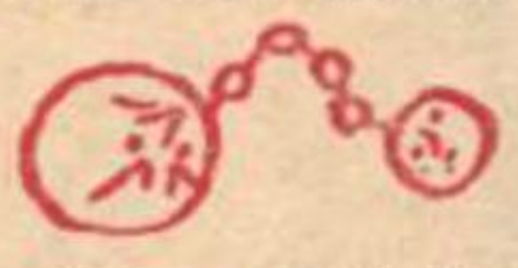

Mindig bámulom a felnőttek önbizalmát, amikor így intik a gyerekeket: „Legyetek jók!" Miért, ők olyan jók?

A csillagászok legújabb megállapítása: a közelmúltban felfedezett Pluto nem is igazi bolygó, hanem a Neptun szökött holdja. A szélhámosság határai végtelenek!

A hosszú élet titkát nem könnyű megtalálni. Legalább nyolcvan-kilencven évig kell keresni.

Rövid tragédia:

A férj megtudja, hogy a felesége megcsalta. A boldogtalan így kesereg: „Miért kellett nekem ezt megtudnom? Az ember nem lehet elég buta."

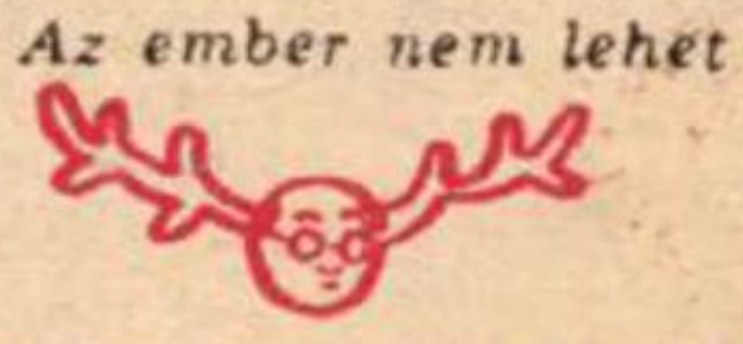

Valaki panaszkodik: nincs pénze. Kölcsönt ajánlanak neki. Az illető így hárítja el a segítséget: „Köszönöm, adósságom van elég. Pénzem nincs".

F. L.

A magyar ifi-válogatott a FIFA-tornára indul

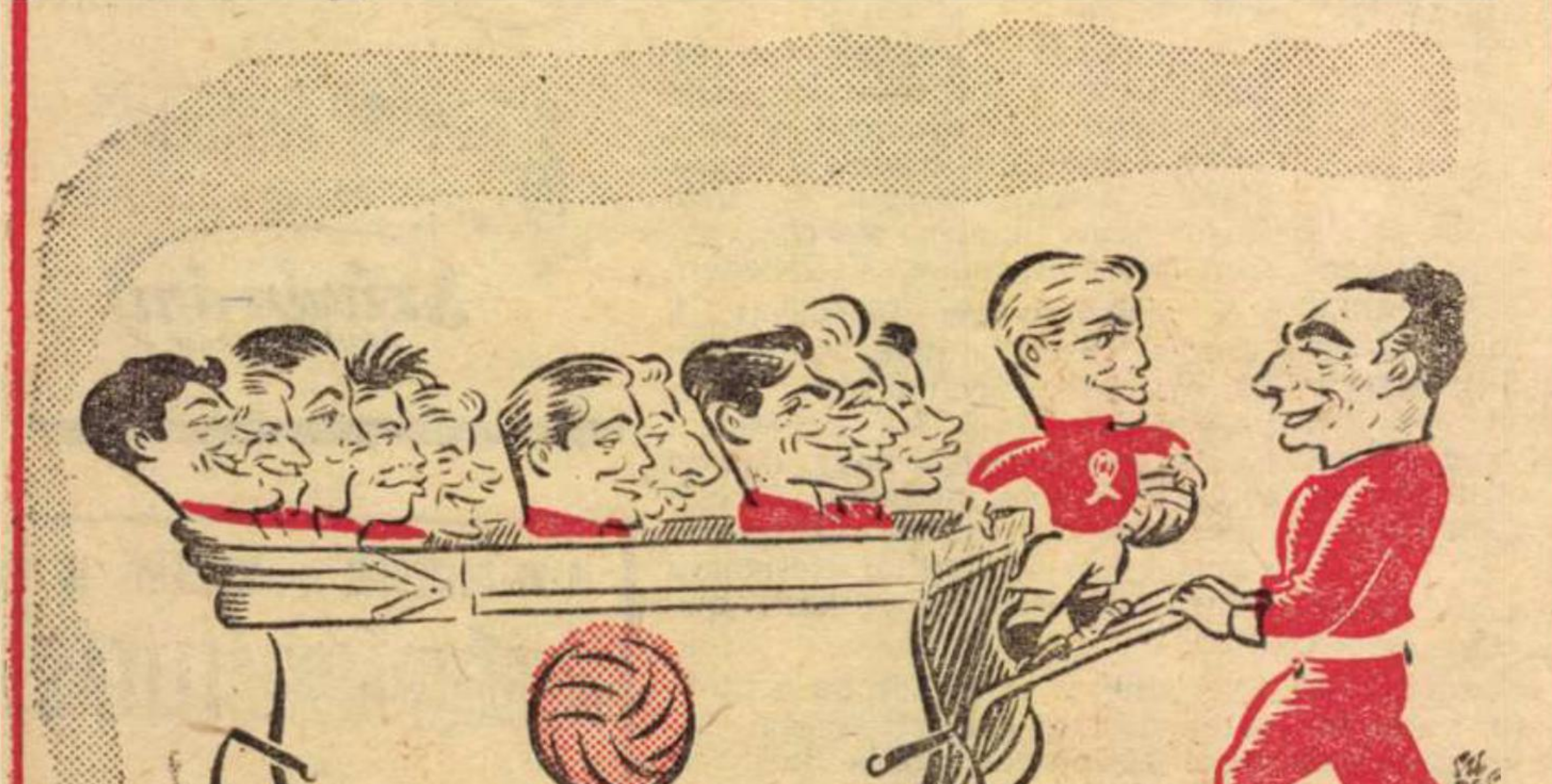

Vincze Jenő „bácsi" edző és „gyermekei": Várhidi, Lipták, Nemes, Kovács, Makai, Hanek, Szalay, Kaszner, Sztáni, Matesz, Povázsai.

A legifjabbak:

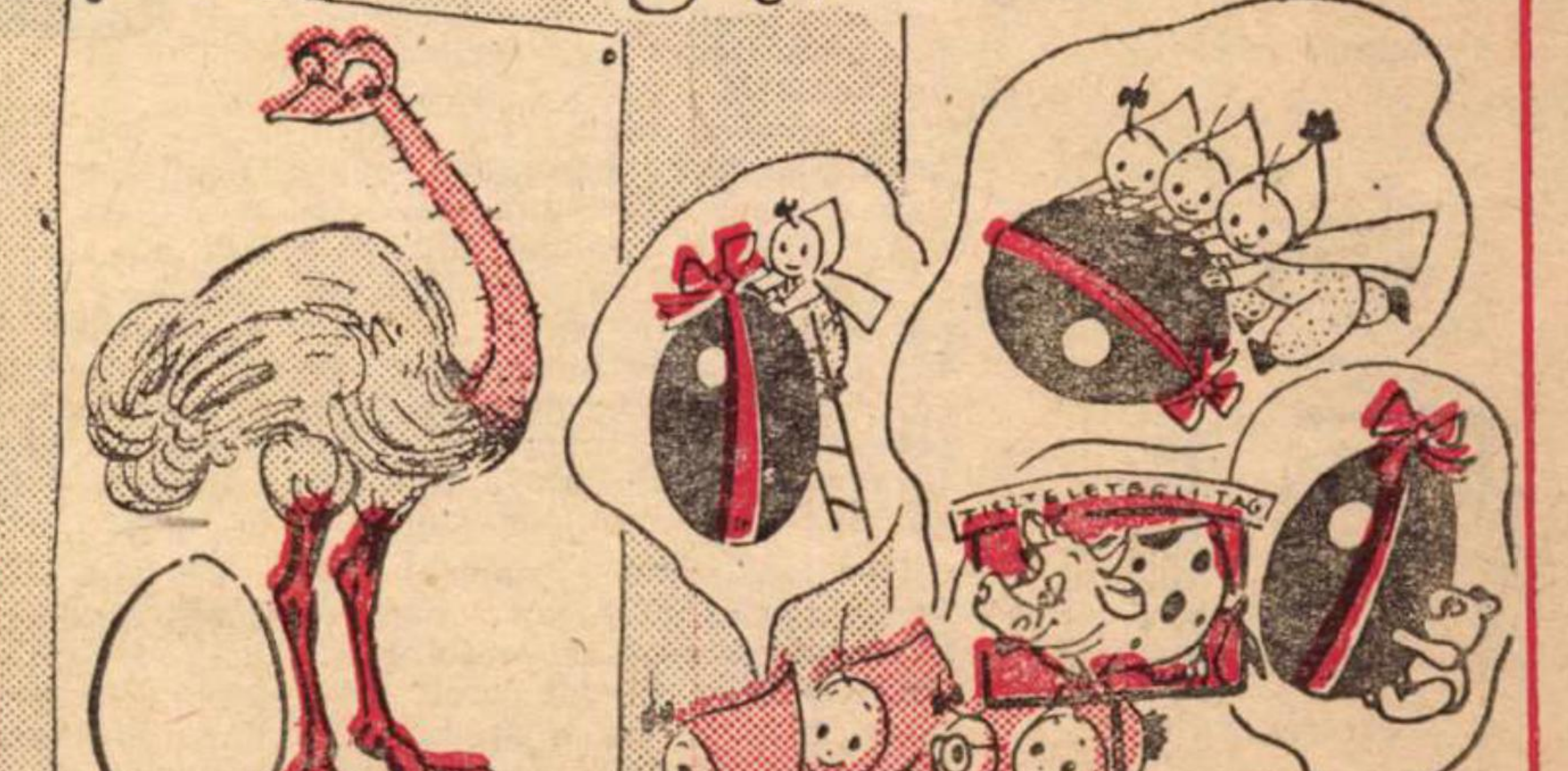

ilyen nagy csokoládétojásról ábrándoznak...

AZ ÁLLATKERTBEN

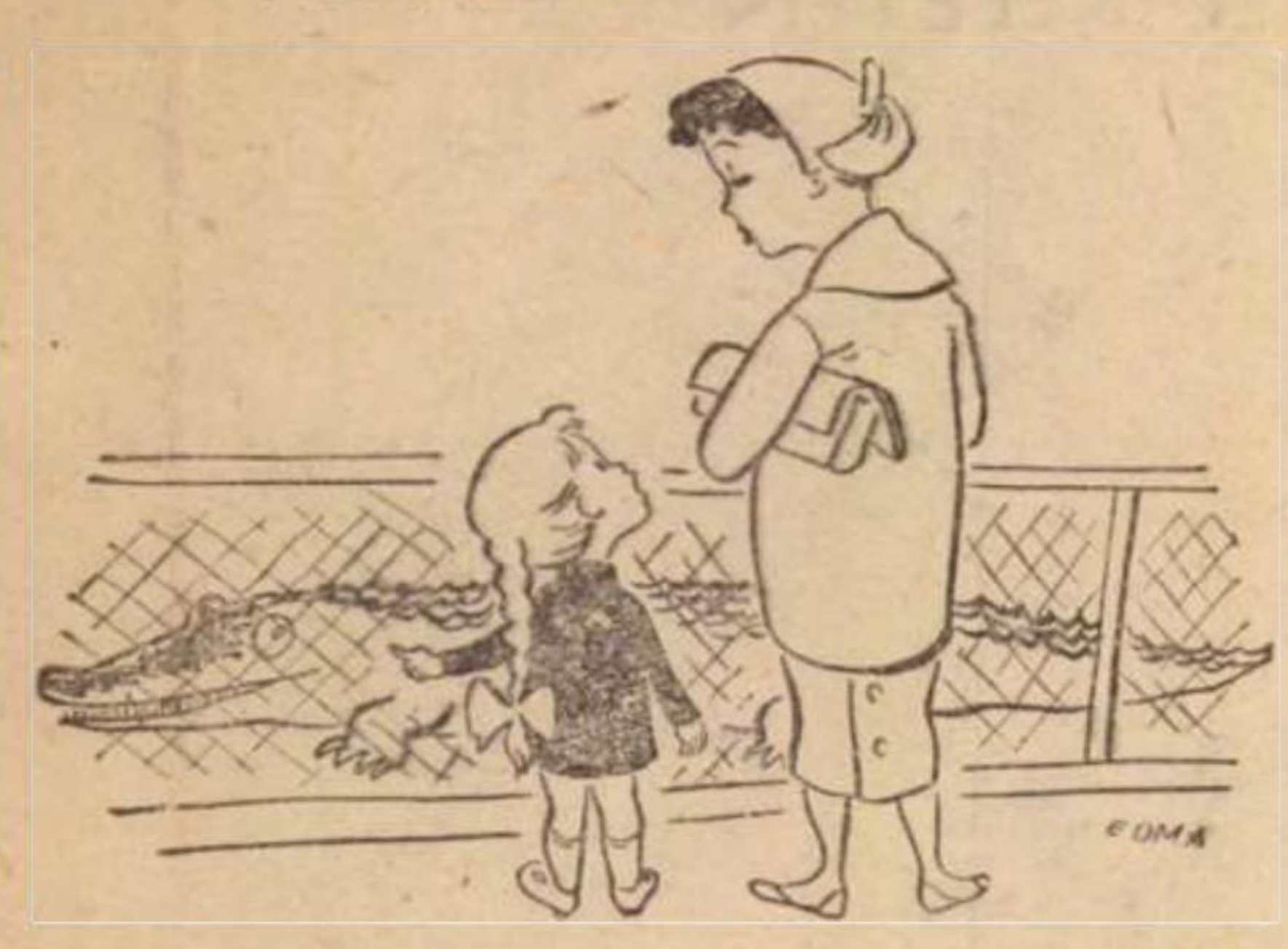

— Anyu, plasztik?

Mennyei eset

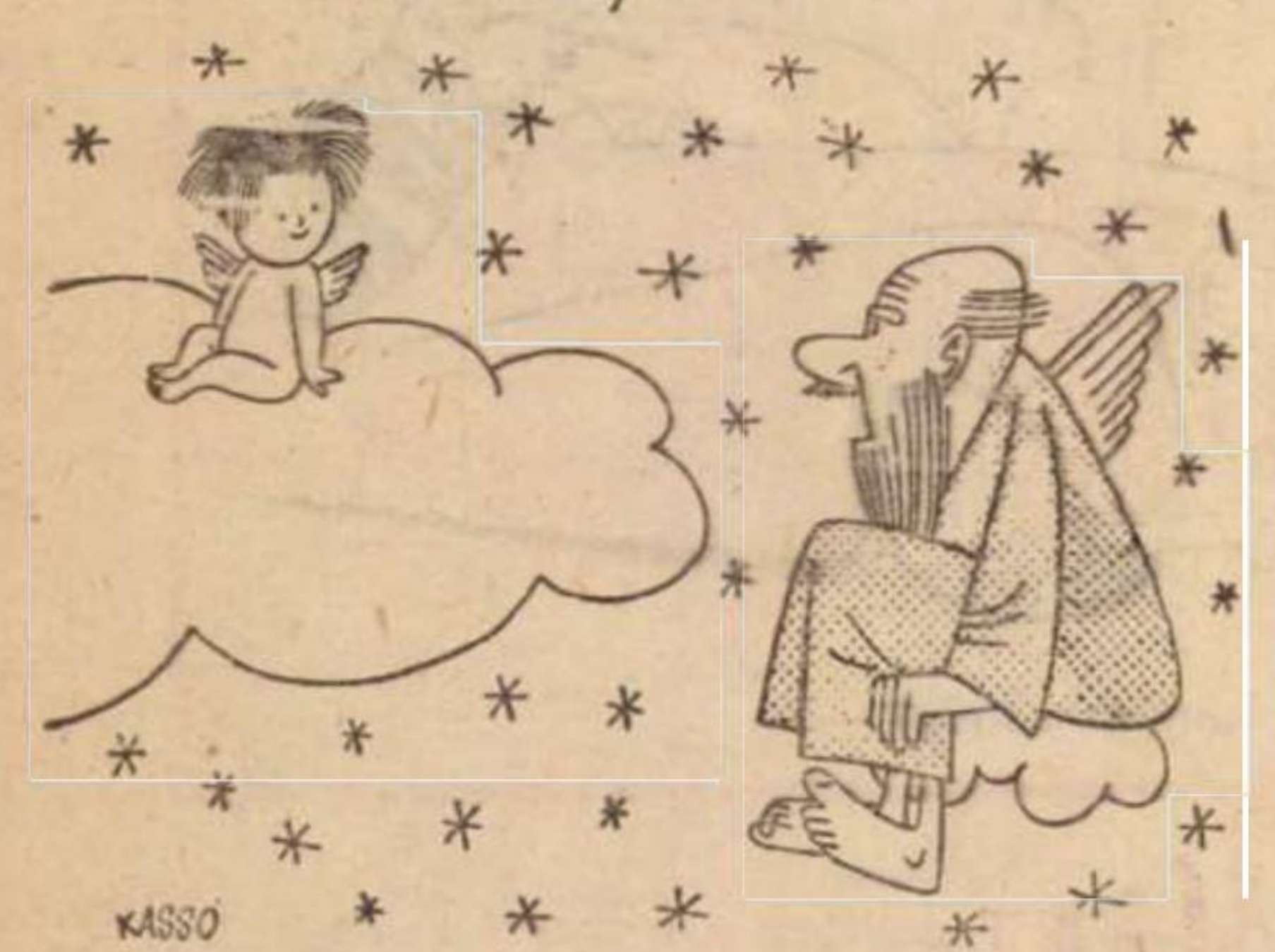

— Ejnye, te fiatal tacskó, igazán átadhatnád a helyedet az idősebbnek!

Ezt láttuk...

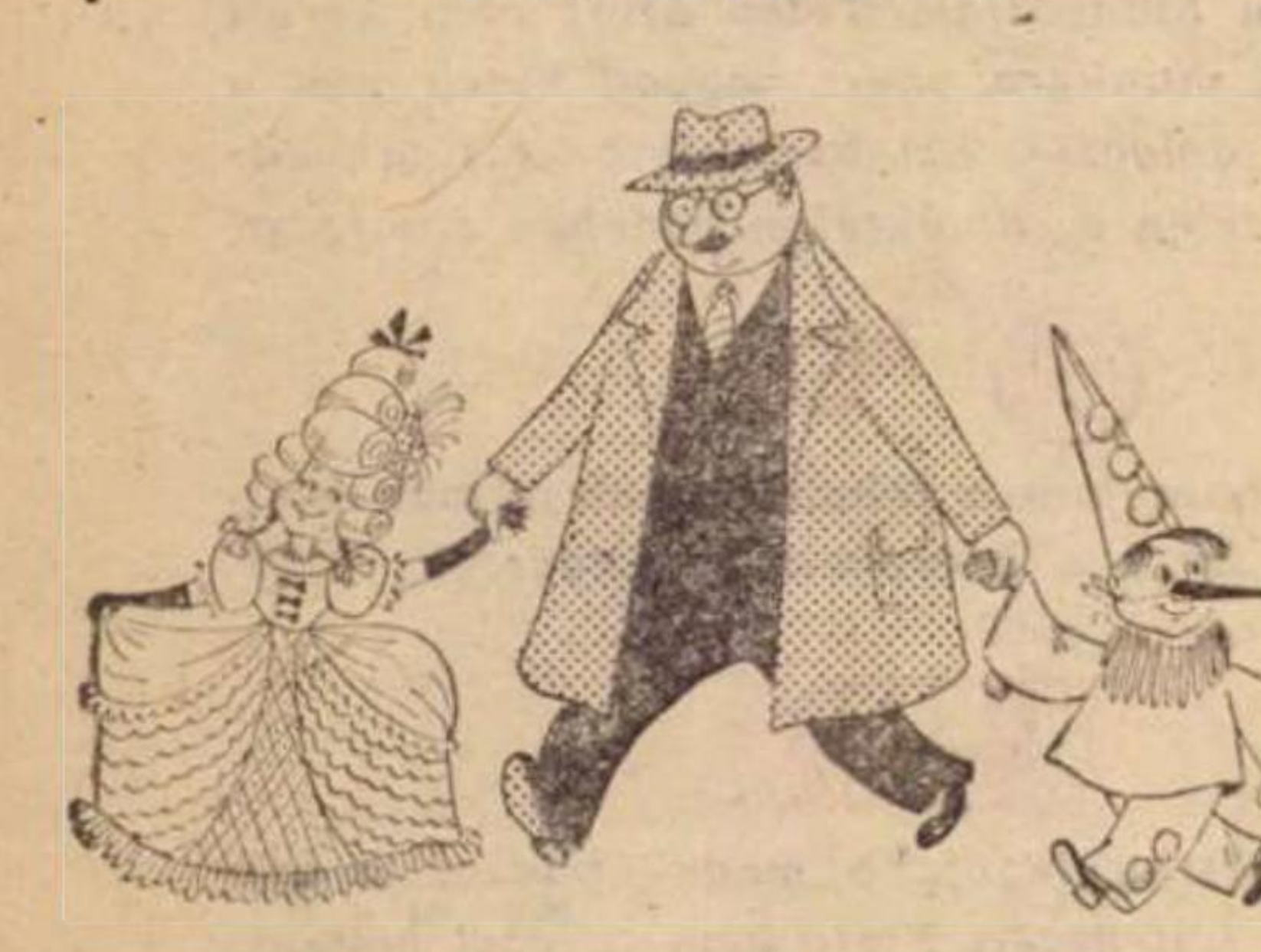

...az Uttörő Áruház jelmezes gyermekbálján,

Ketten beszélnek...

— Kedves kisasszony, legyen szíves vigye el a feketés poharat és törülje meg az asztalt, mert dolgozni szeretnék. És... megkérhetem még valamire?

— *Tessék parancsolni.*

— Nem vakarná meg a hátamat? Itt a bal lapockám tövében...

— ....!?

— Kérem, ne higgye, hogy megbolondultam. Maga ismer engem, nem először ülök itt ebben a cukrászdában. Tudnia kell, hogy nem vagyok valami nyegle léhűtő. De borzasztó, hogy mit kínlódom már vagy egy negyedórája. Könyörüljön rajtam.

— *Ne tessék haragudni, de ilyesmit nem tehetünk.*

— Csak nem akarja azt mondani, hogy maguknak tilos megvakarniok a vendégek hátát? S ha egy nő kérné erre? Azt is visszautasítaná?

— *Nem tudom kérem. Lehet, hogy azt is. Tessék csak elképzelni, hova vezetne, ha mi a vendégek hátát... ugyebár.*

— De drága kartársnő, nem kell mindent történelmi távlatokban szemlélni! Nem gondolja, hogy kötelessége elsősegélyt nyújtani? Ha a torkomon akadna egy szálka, nem vágna hátba?

— *Dehogy nem.*

— Na látja. De mert nem egy szálka akadt a torkomon, hanem hajvágás után vagyok, s egy rövid hajszál a lapockámra került a galléromon keresztül... most el kell pusztulnom nyomorultul?

— *Ide hívom az üzletvezető kartársat, talán ő megvakarja.*

— Köszönöm, ne hívja. A hátam ugyan annyira viszket, hogy megkergülök belé, de ne hívja. Én egy velem minden tekintetben egyenrangú embertársamtól kértem segítséget, és nem mint vendég a kiszolgálótól, s még kevésbé, mint férfi a nőtől. Ha maga most egy férfit küld maga helyett, azt a látszatot teremti, mintha én valami illetlenséget követtem volna el. Holott ez nem igaz!

— *Tessék talán kimenni a mosdóba és odadörgölődni az ajtófélfához.*

— Onnan jövök. Nem használt. A kezemmel pedig nem érem el.

— *Sem fölülről, sem oldalról?*

— Sehogysem. Egy jó kis dolgot akartam itt írni, s most ehelyett siessek haza, mert maga az előítéletek rabja? Hogy lehet ilyen könyörtelen? Nem gondolja, hogy egy kézfogás is lehet bizalmas jellegű és egy hátvakarás is lehet tárgyilagos?

— *De kérem, hogy veszi az ki magát...*

— Mit törődik vele? Aki látja, azt fogja mondani: milyen önállóan gondolkozik ez a kislány! S mindenki tudni fogja, hogy pusztán baráti segítségről lehet szó, ha maga az én hátam közepét ennyi ember szeme láttára vakarja meg. Kétségbeejtő, hogy mennyire viszket... Hát nem könyörül meg rajtam?

— *Ne tessék haragudni, de nem tehetem...*

— Hát jó. Fizetek.

— *Máris menni tetszik?*

— Igen. Felszaladok egy barátomhoz itt a közelben, aztán elmegyek dolgozni a Cikória Kávéházba. Maga meddig van itt szolgálatban?

— *Hatig.*

— Ha kedve van, eldiskurálhatunk egy kicsit. Odajön fél hétre?

— *Jó.*

— Aztán ha kedve tartja, elmehetünk moziba.

— *Nem bánom. Hány órásira?*

— Nyolcra.

— *Jó. Az jó. Mert kapuzárás előtt otthon akarok lenni.*

— Ilyen maradi a kedves mama?

— *Nem a mama. A házmester.*

Tabi László

Tavasz

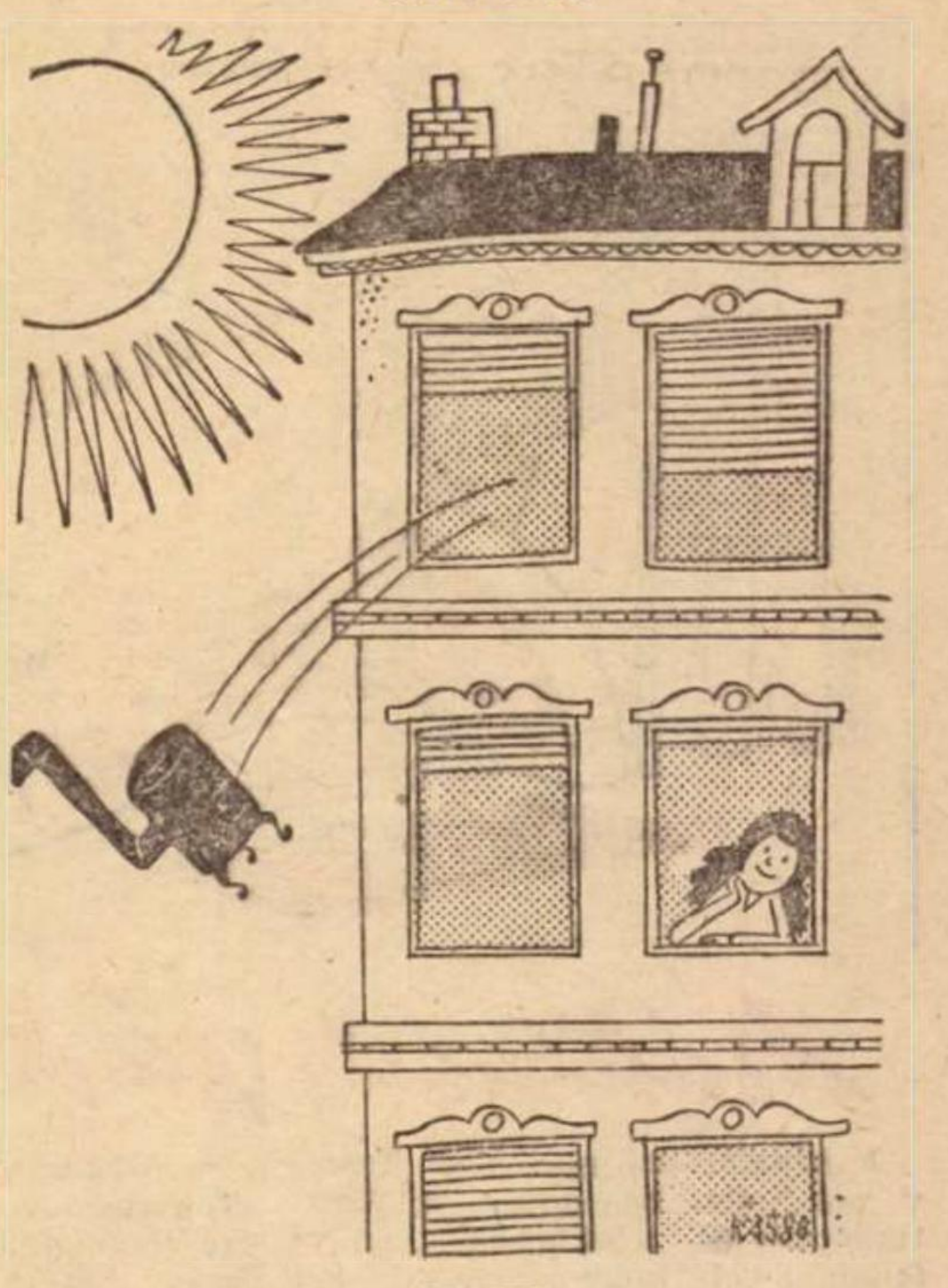

A kooperáció „diadala"

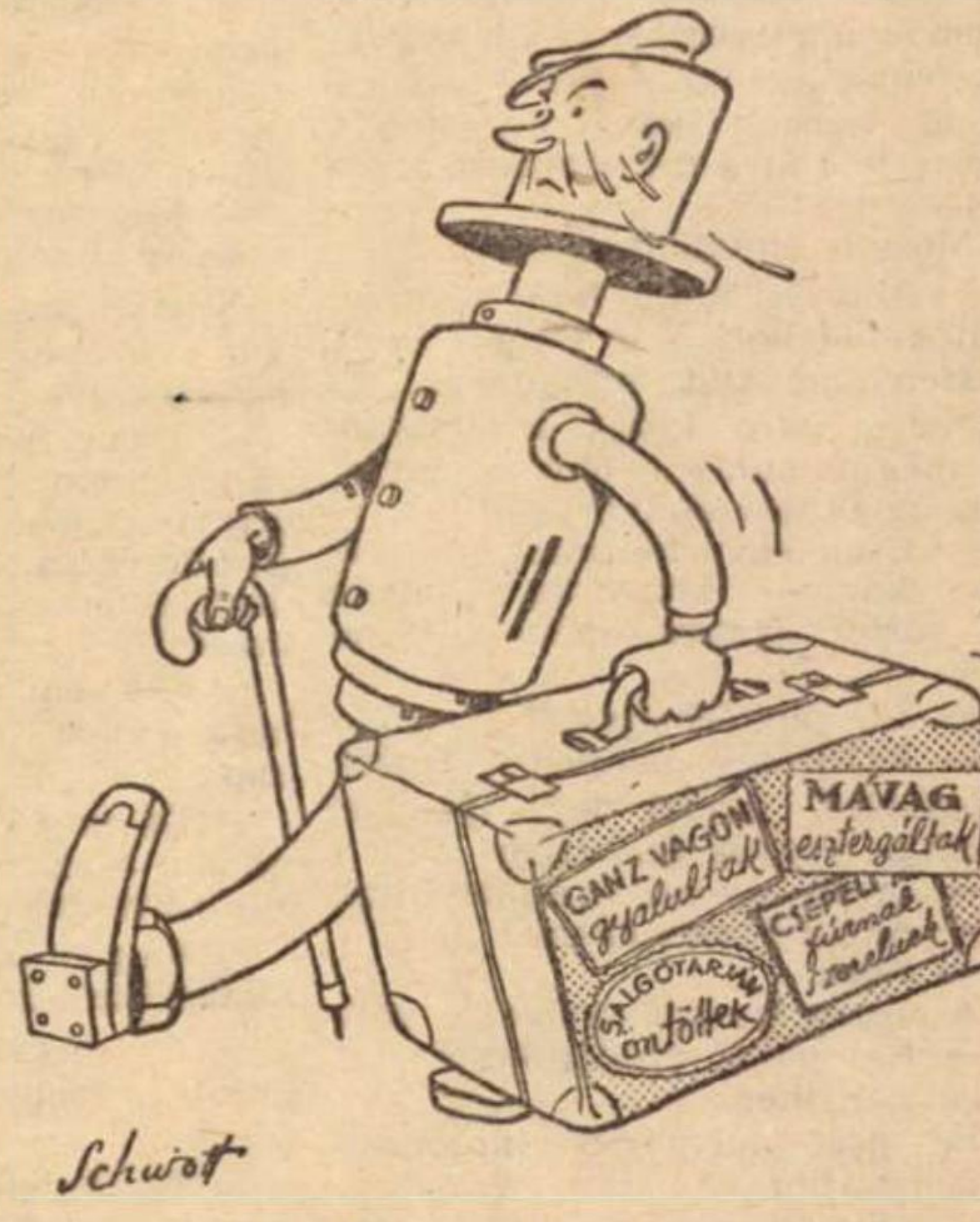

Alkàtrész: Összeszerelnek végre, vagy megfúrnak?...

Népszerű akció

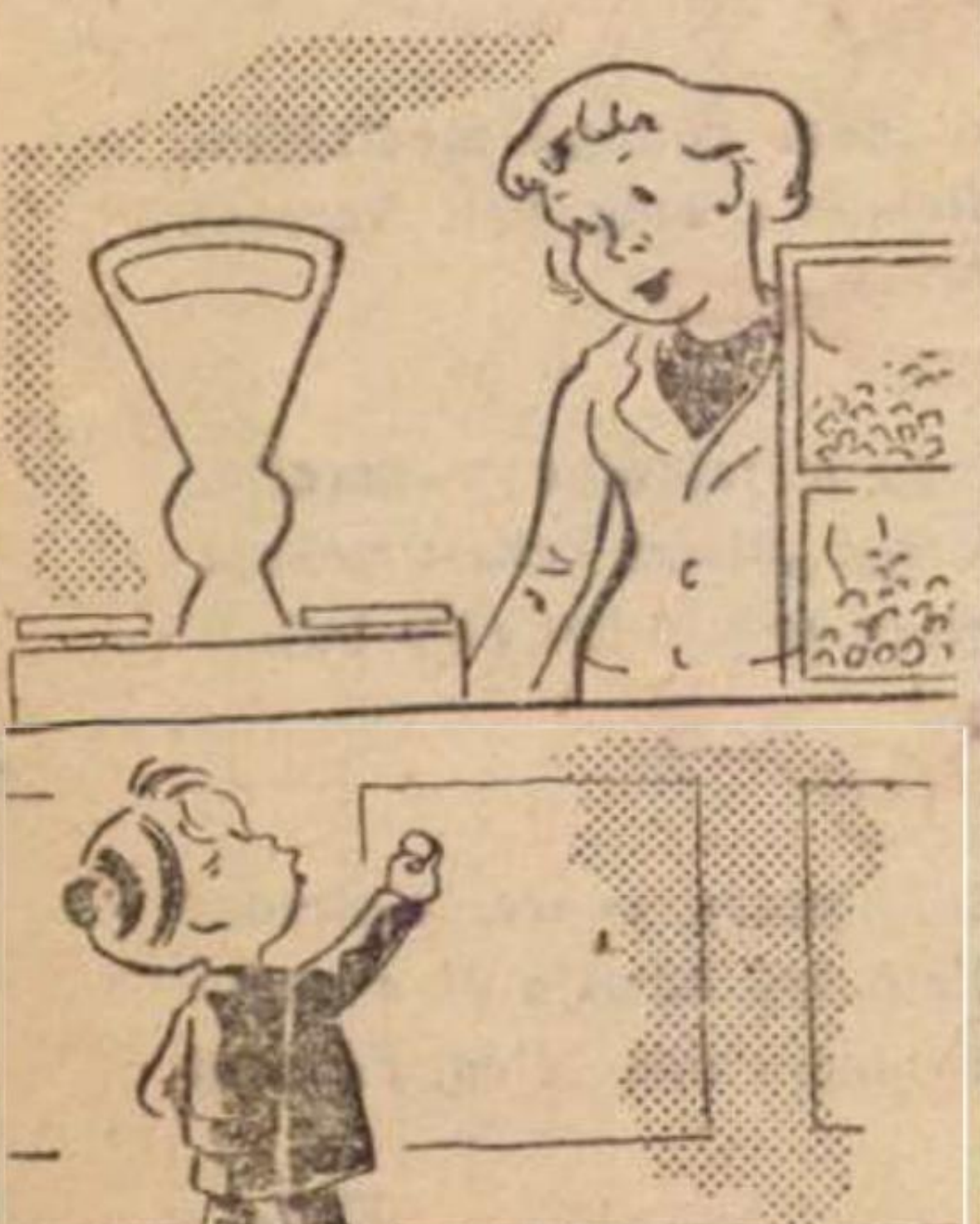

— Kérek öt deka nápolyit részletre!

Nyugati reklám

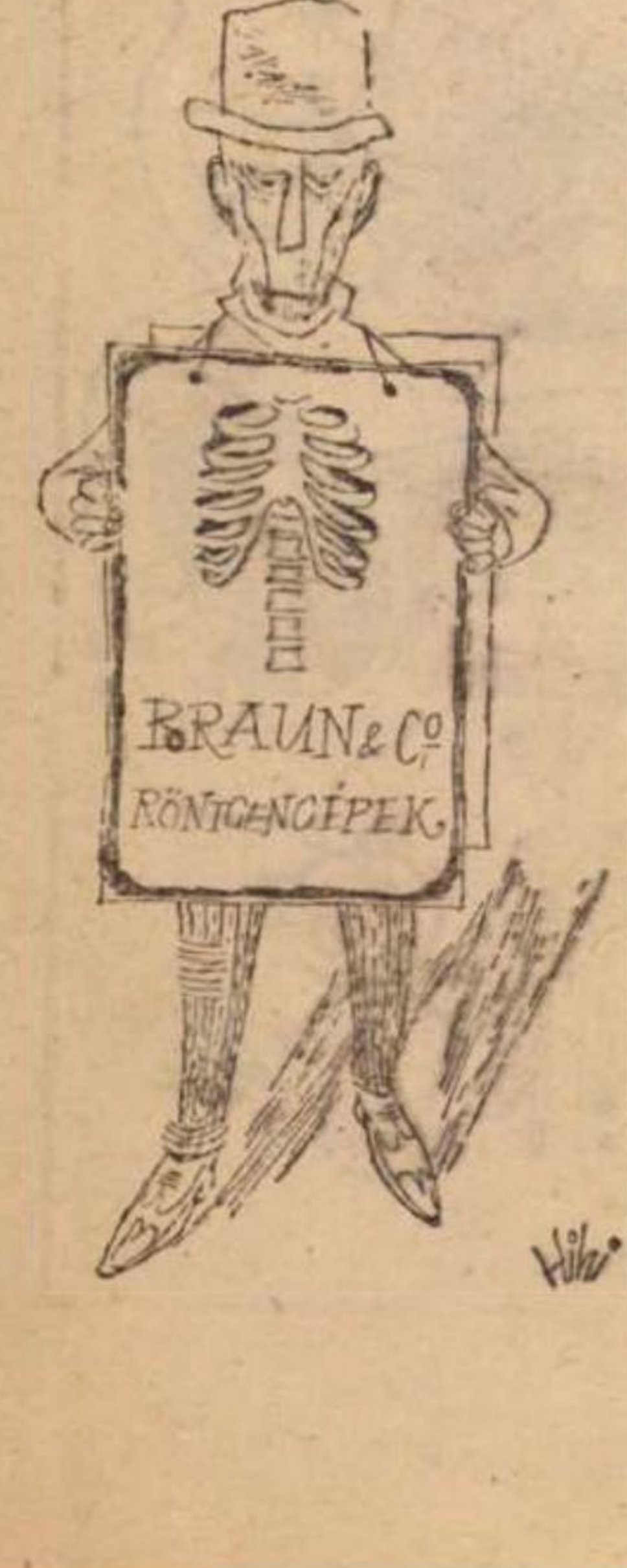

A telefonszám

Unatkozva bámult a levegőbe, majd tekintete az íróasztal sarkában feketéllő telefonkészülékre tévedt, onnan lesiklott az íróasztal lapját borító telefirkált csomagolópapirosra, s kikötött egy számcsoporton. Hat számjegy állt egymás mellett, pontosabban kétszer három, s a két hármas csoportot kötőjel választatta el egymástól. 467—675. Tipikusan telefonszám, amelyet sohasem úgy ejtenek ki, hogy négyszázhatvanhét hatszázhetvenöt, hanem úgy, hogy négyhatvanhét hathetvenöt, sőt, az óvatosabbak úgy, hogy négyeshatoshetes hatoshetesötös.

Hat szám, gondolta a várakozás unalmában a vendég. Vajon mi lehet mögötte? Volt ideje ábrándozni, mert a barátja jó félóra múlva jön csak vissza, addig kiolvashatja az újságot, megoldhatja a kör négyszögesítésének régi problémáját, vagy egyszerűen csak ábrándozhat, ami tudvalevőleg az élet megrontója, s már csak ezért is figyelemre méltó tevékenység. Itt van például ez a telefonszám. Valaki hirtelenjében odafirkantotta a papírra, nem tudni, kié, s nem tudni, miért került ide, e sivár irodahelyiség kopott és piszkos íróasztalára. Hivatalos ügyben? Magánügyben? Jó hír, vagy rossz hír kapcsán?

Hirtelen, minden átmenet nélkül, ahogyan általában a nagy elhatározások szoktak születni, ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy felhívja ezt a számot. De még nem mozdult, sőt igyekezett elhessegetni a komolytalannak látszó gondolatot. Ugyan, gyerekség! Mi vagyok én? De rémülten érezte, hogy akaratát marokra fogja a vágy, már elhatalmasodik fölötte a gondolat, mint Raszkolnyikov lelkén. Agyában egymást kergették a gondolatok.

Hátha valami rejtély kulcsát adta kezembe a kifürkészhetetlen végzet? Valami megdöbbentő, valami furcsa, valami mélységesen titokzatos ajtó nyílnék meg előtte. Ott, ahova ez a telefonszám vezet, most talán valamilyen különös esemény történik, s ha megszólalna a telefon csengője, riadt tekintettel néznének fel, s a sors ujját sejtenék. S ha felvennék a kagylót, ő csak ennyit mondana: „Vártatok már? Igen, én vagyok!" S e néhány egyszerű szó nyomán valami eldőlne, valami megoldódna, a gonoszok elnyernék büntetésüket, a jók jutalmukat, s boldogság költözne a kis család hajlékába.

De lehet, hogy egy nagy vállalkozás részleteiről folyik éppen szó, tudományos expedíció a Mount Everest tetejére, vagy talán utast keresnek a mesterséges bolygóra. A drámai vitába hirtelen egy telefon, egyetlen szó: „Vállalom!" S a többi már magától megy.

Egyre nagyobb izgalom fogta el. Hátha egy csodálatos nő van a telefonszám mögött? Félig lehunyt szemű végzetes szépség, akiért érdemes mindent odadobni, mindent elhagyni, családot, otthont, bélyeggyűjteményt, elmenni vele bárhová, s elégni a bűnös szerelem lángjában.

Szemében különös fény villant fel. Felugrott, remegő kézzel megragadta és felemelte a telefonkagylót, s amikor hosszan felbúgott a kagylóban a hívójel, mint a vágy zenéje, egymásután tárcsázta a bűvös számokat. Pillanatnyi szünet, aztán... tá-tá-tá-tá... mással beszél!

Elkéstem, megelőztek, suttogta megsemmisülten. Mások nem töprengtek, nem ingadoztak, nem tétováztak, hanem bátran belevágtak. A tett halála az okoskodás. Talán életem nagy esélyét szalasztottam el, amely soha többé nem tér vissza! De talán még nem késő, talán még nincs veszve minden!

Újra tárcsázni kezdett — a rejtélyes szám újra mással, s nem ővele beszélt. Vajon kivel és mit? Talán bíborvörös szavak kúsznak kéjesen a telefondróton, de nem az ő fölébe, hanem máséba, aki nem habozott, hanem cselekedett.

S akárhányszor tárcsázott, a „mással beszél" rövid, szaggatott, gúnyos jele figyelmeztette arra, hogy a délibáb eltűnt, a mesebeli tündér másé lett, a nagy kaland többé már nem int feléje. Eszelősen tárcsázott tovább, míg végre a sikertelen kísérletektől elcsigázva reményét vesztetten roskadt magába.

És amikor jóval később a titokzatos számon a Köztisztasági Hivatal tizenhetes fiókja jelentkezett, s egy mérges férfihang megkérdezte, hogy mi a fenét akar, jól tudta, hogy egy gonosz manó torz fintora az egész, s meghasonlott lélekkel, tört hangon csak ennyit rebegett: „Nem akarok én már semmit sem!" És az asztalra borulva siratta a boldogság kegyetlenül tovasuhanó kék madarát.

Feleki László

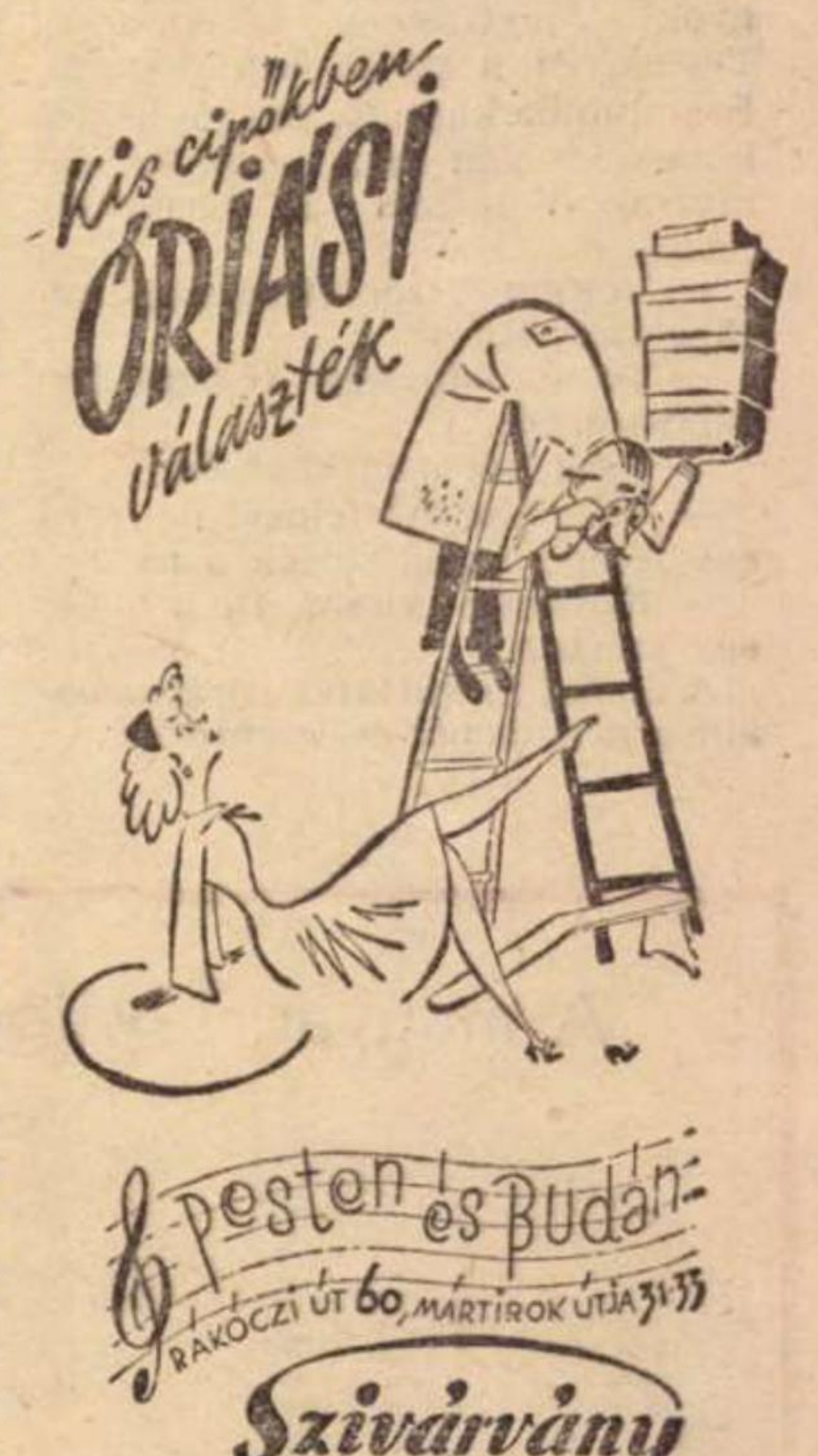
Kis cipőkben ÓRIÁSI választék
pesten és Budán
RÁKÓCZI ÚT 60, MÁRTIROK ÚTJA 31-33
Szivárvány ÁRUHÁZAKBAN

A VELOCIPÉDTŐL A „VERSENY-"IG

KERÉKPÁRKIÁLLÍTÁS

a

DIVATCSARNOKBAN

Nyitva: március 24-től április 7-ig

Hétköznap: $1/2$10—7-ig
Vasárnap: 10—6-ig

Kulturfront

A róka és a bírálat

Szaifi Kudas baskir költő verse

Zsúfoltig megtelt a nagyerdő,
Kezdődik már, csupán egy perc még,
A tárgy fontos: a megjelentek
Vitatják Borz költő új versét.

Ím kezdődik! A költőt s versét
Egyesek felemelik égig,
Mások egy kissé magasabbra
S ez így megy végestelen-végig.

Kik hallgattak, csodáló szemmel
Nézték, mint kiskutya a csontot,
És áhitatos hallgatásuk
Ezer kötetnél többet mondott.

A zárszót Róka lányzó mondta
Mézes mosollyal piros ajkán:
„Elönt a lelkesedés árja,
De ez ilyenkor nem is baj tán.

Meghajlok mélyen, mestermű ez,
Problémákkal zsúfoltig telve
És csupa szellem, csupa kellem
És csupa-csupa élv a nyelve.

Csiszolt gyémánt, kis remekmű ez,
Minden helyén: probléma, téma!
Borzunknál nincsen sematizmus,
Tán azt se tudja, mi a séma!“

Így liheg-dorombol a róka,
Így és még ennél sokkal szebben,
A borznak arcizma se mozdul,
Számára semmi új nincs ebben.

Ámde a szókat szinte nyelte,
Hisz' minden költő erre éhes . . .
A róka végül befejezte
S odament Sün barátnőjéhez.

Fejét a huncut kicsi sünnel
Titokzatosan összedugta
És szomjas, kíváncsi fülébe
Kaján mosollyal halkan súgta:

„Vacak tákolmány a borz verse,
Sűrű unalom tesped rajt' ám,
Elönt tőle az epe árja,
De ez ilyenkor nem is baj tán.

Utálom mélyen, silány vers ez,
Mint ócska gúnya, tarkabarka,
Nincs mákszemnyi probléma benne
És nincsen se füle, se farka!

Megdöbbentő kis marhaság az,
Szamárságokkal zsúfig telve,
Kellemtelen szellemtelenség
És döccenőkkel telve nyelve.

Mit részletezzem? Látom rajtad,
Hogy egyetértesz velem abban:
Ilyen kacatot, Sün barátnőm,
Még életemben nem olvastam!”

*

Olvasóm, a meghökkenéstől
Fehérre-zöldre-kékre váltál?
Szívre tett kézzel valld be: ilyet
Te soha-soha nem csináltál?

(A moszkvai Krokodilból)

„Harcos“ kritikus

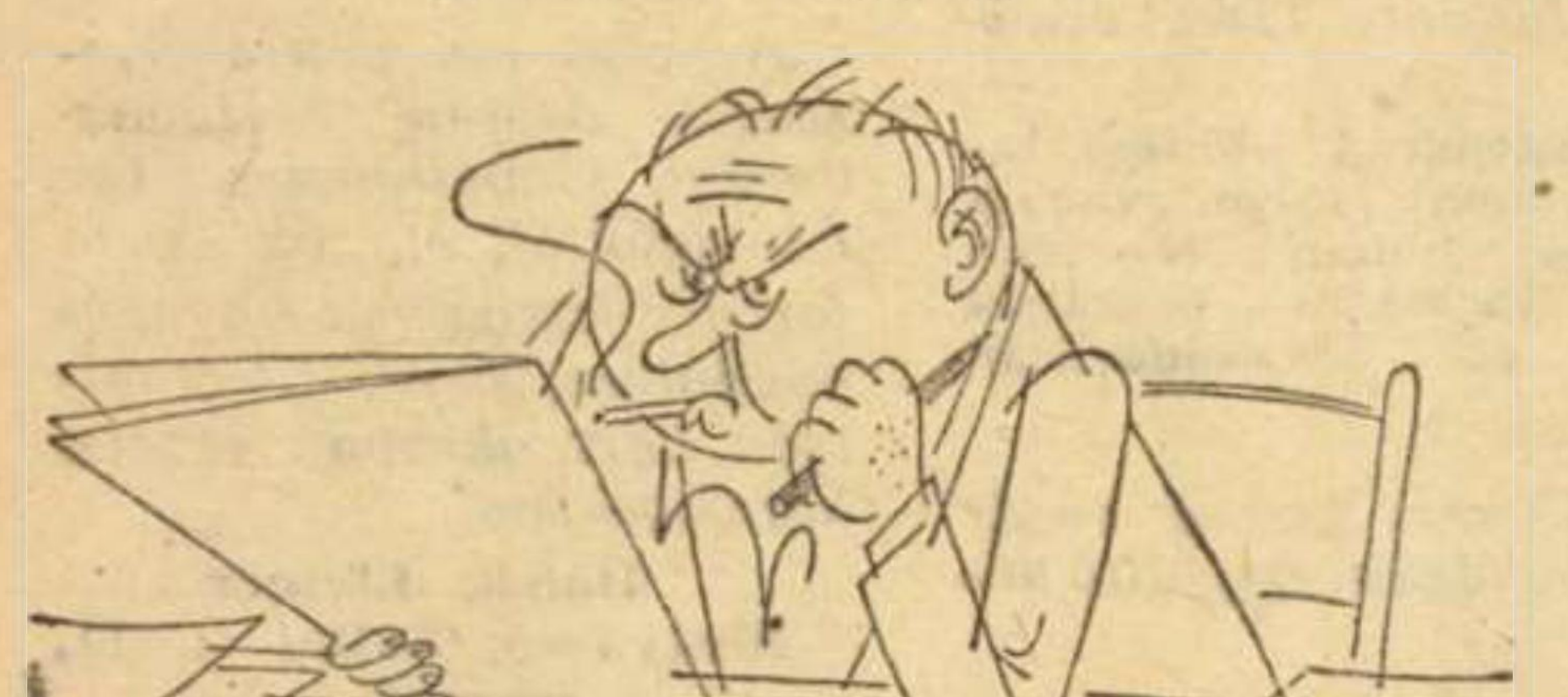

— Mit is lehetne kockázat nélkül jól megtámadni? . . .

„Jóéjszakát, gyerekek” a rádióban

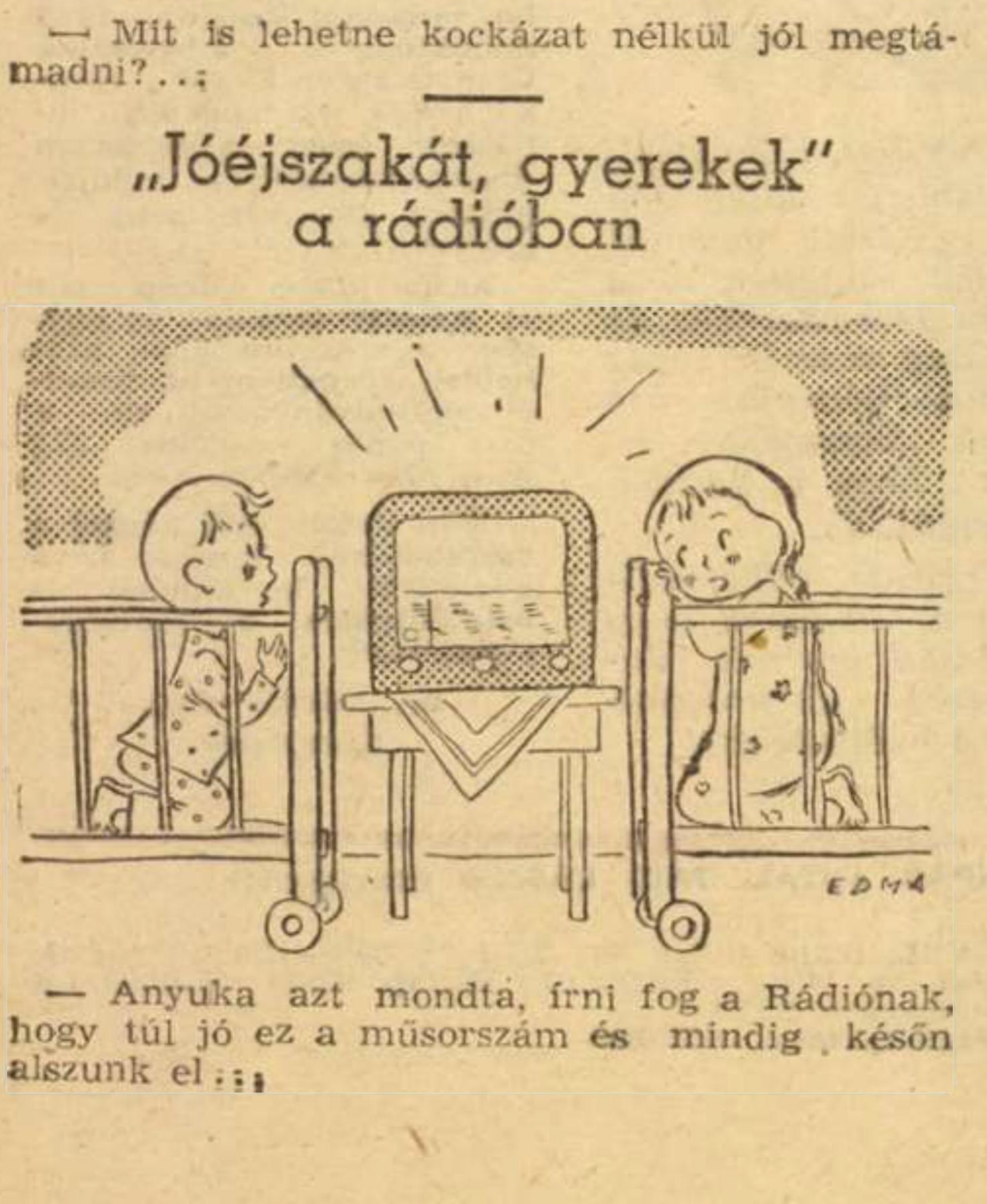

— Anyuka azt mondta, írni fog a Rádiónak, hogy túl jó ez a műsorszám és mindig későn alszunk el . . .

AZ „ÉJJELI MENEDÉKHELY” PREMIERJE ELŐTT A MADÁCH SZÍNHÁZ SZABÓMŰHELYÉBEN

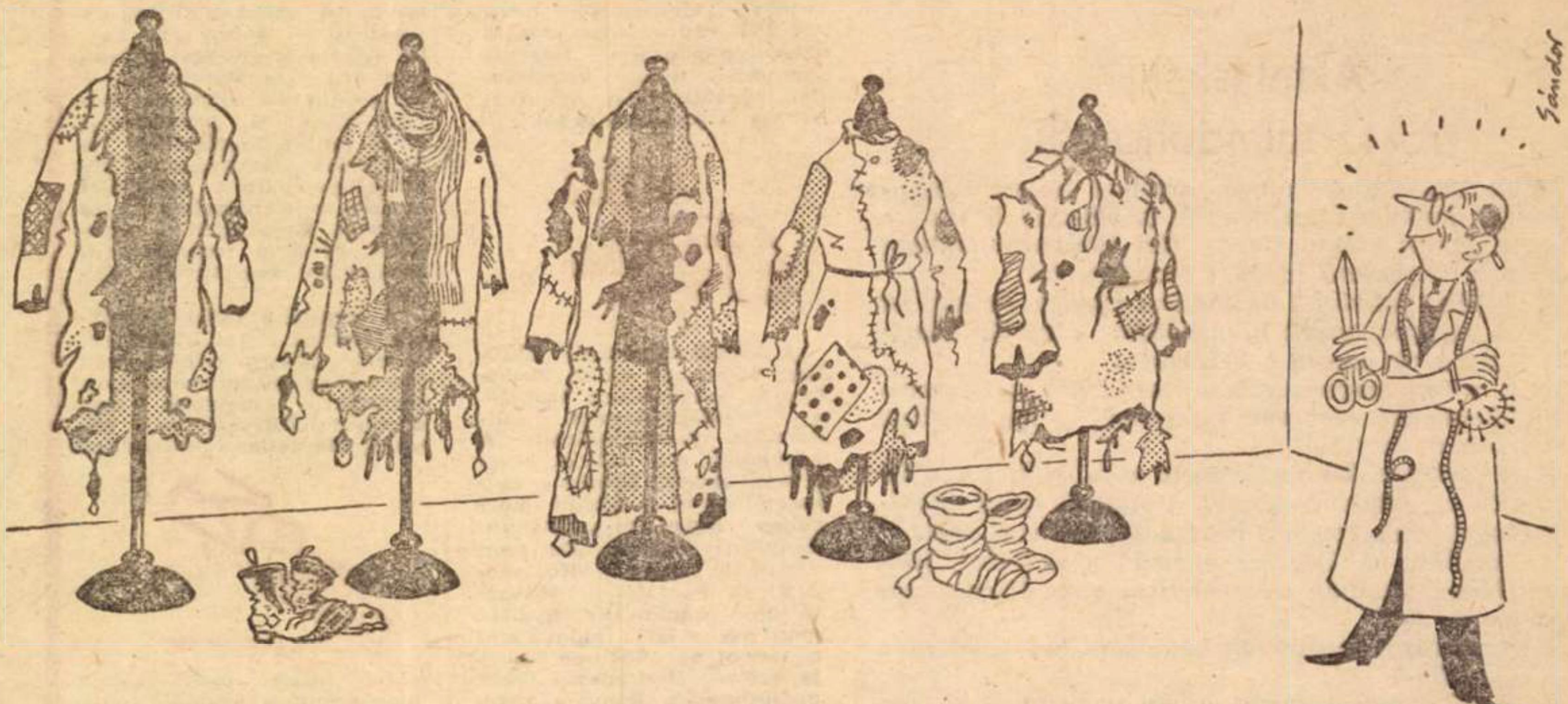

— Gyönyörűek lettek az új kosztümök . . .

Rajzolónk így képzeli

(Az idei Vasas zenei fesztiválon előadják a Háry Jánost)

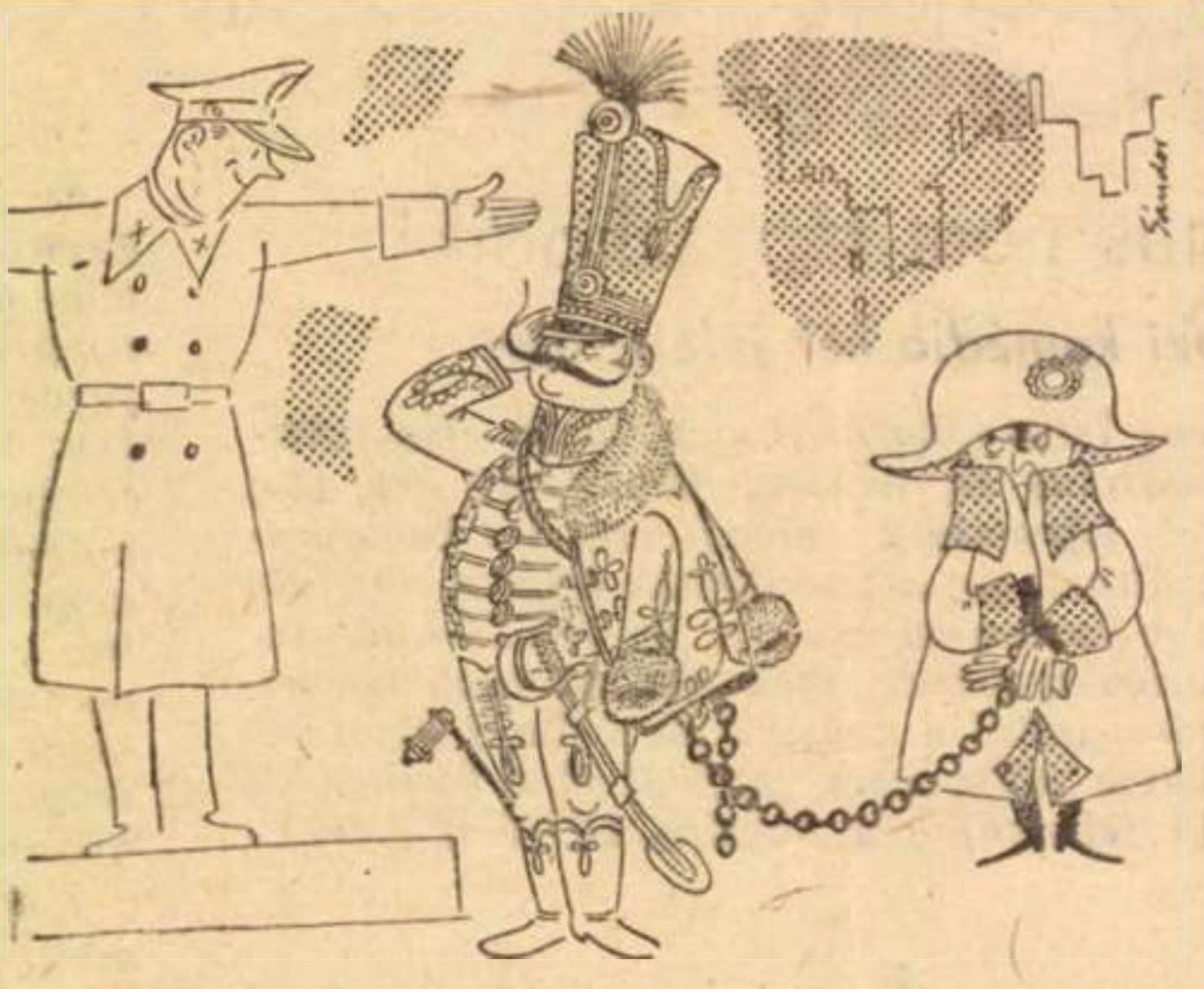

— Bocsánat, vitézlő biztos úr, merre van a Koltói Anna utca? . . .

Precíz szobrász

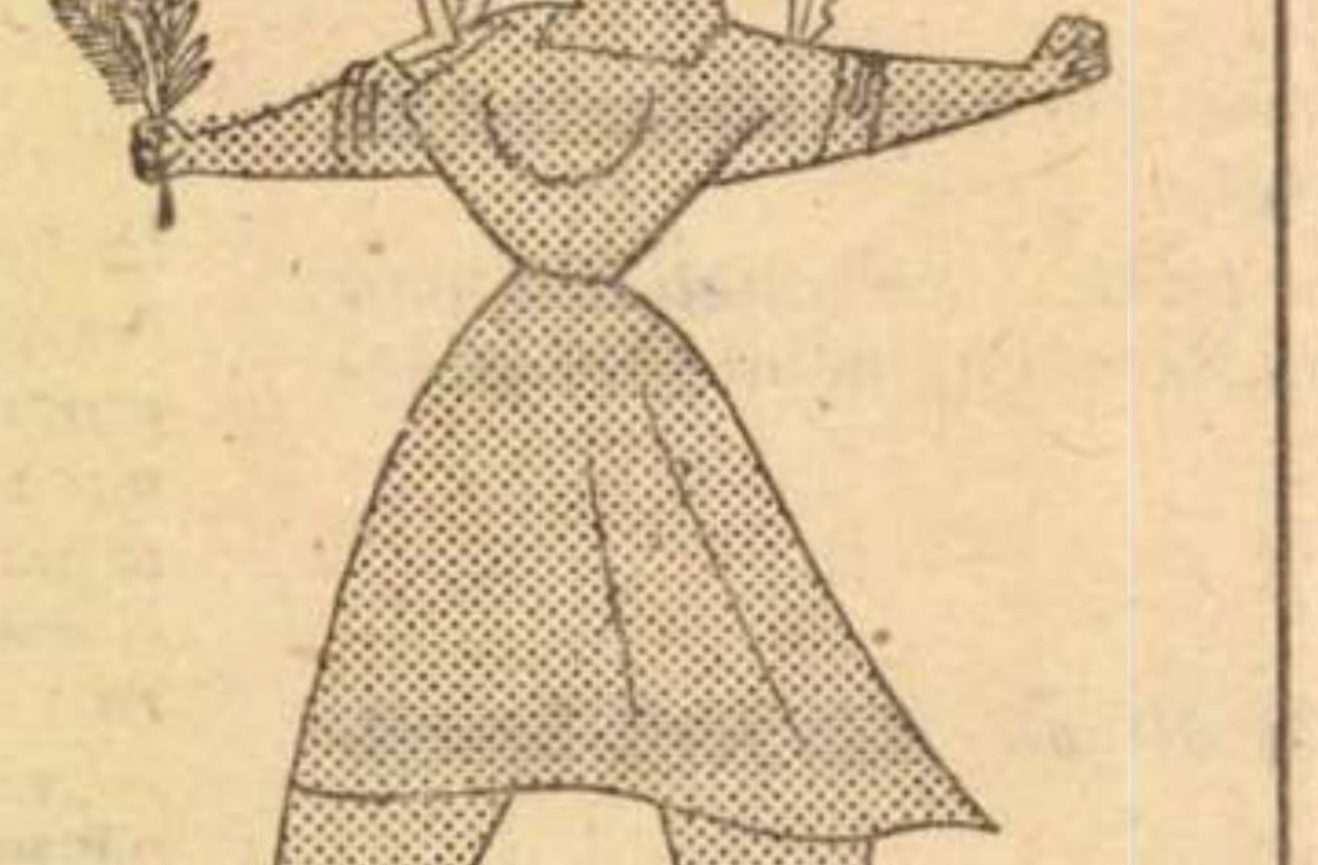

— Jól nézzen rám, meg akarom mintázni a szobor szempilláit . . .

Akiknek szívesen tapsolunk

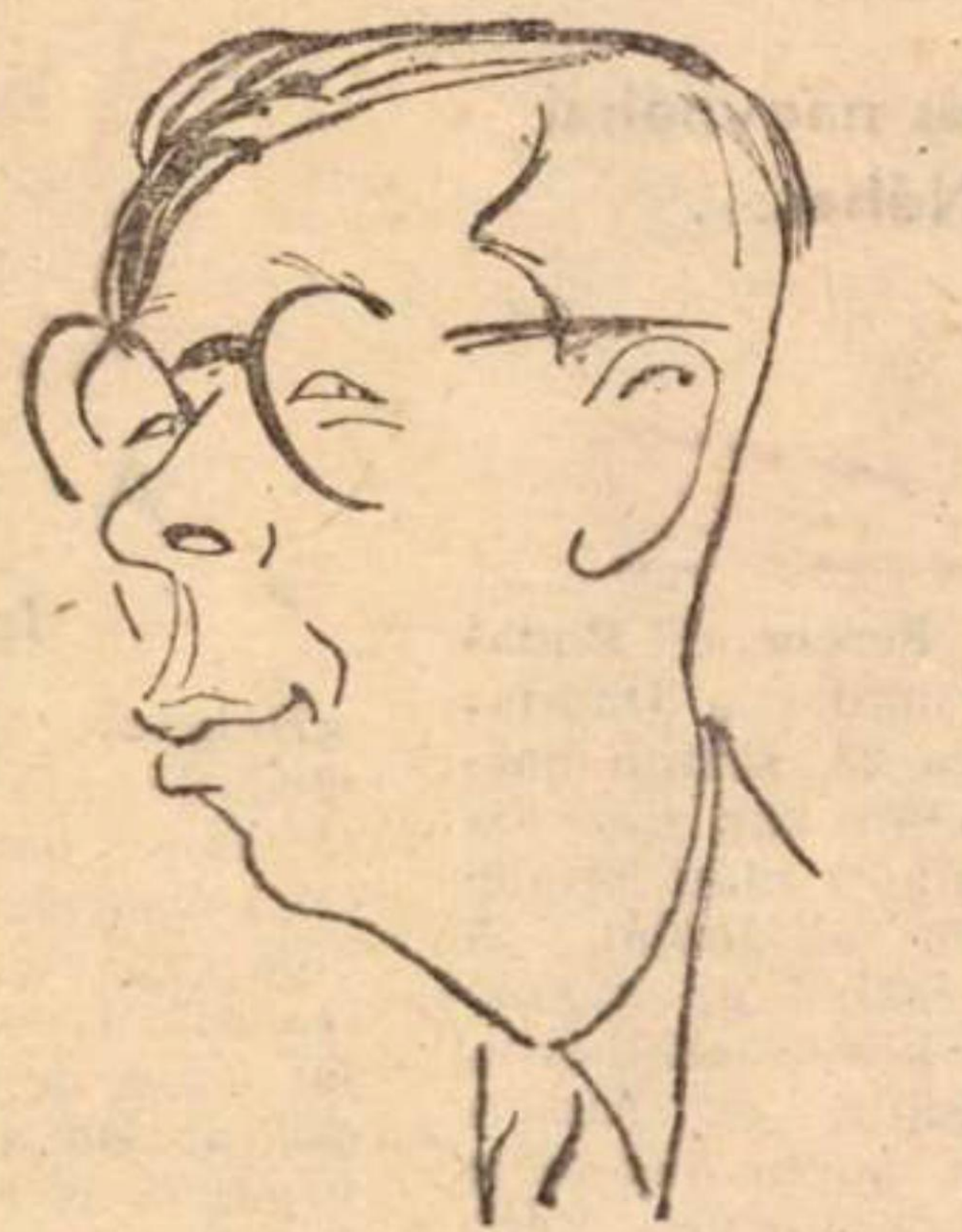

Rozsos Istvánnak, a Jókai Színház „Törvényen kívül“ című darabjában.

(Edma rajza.)

Népszerű az olvasómozgalom, de ne így csinaljuk

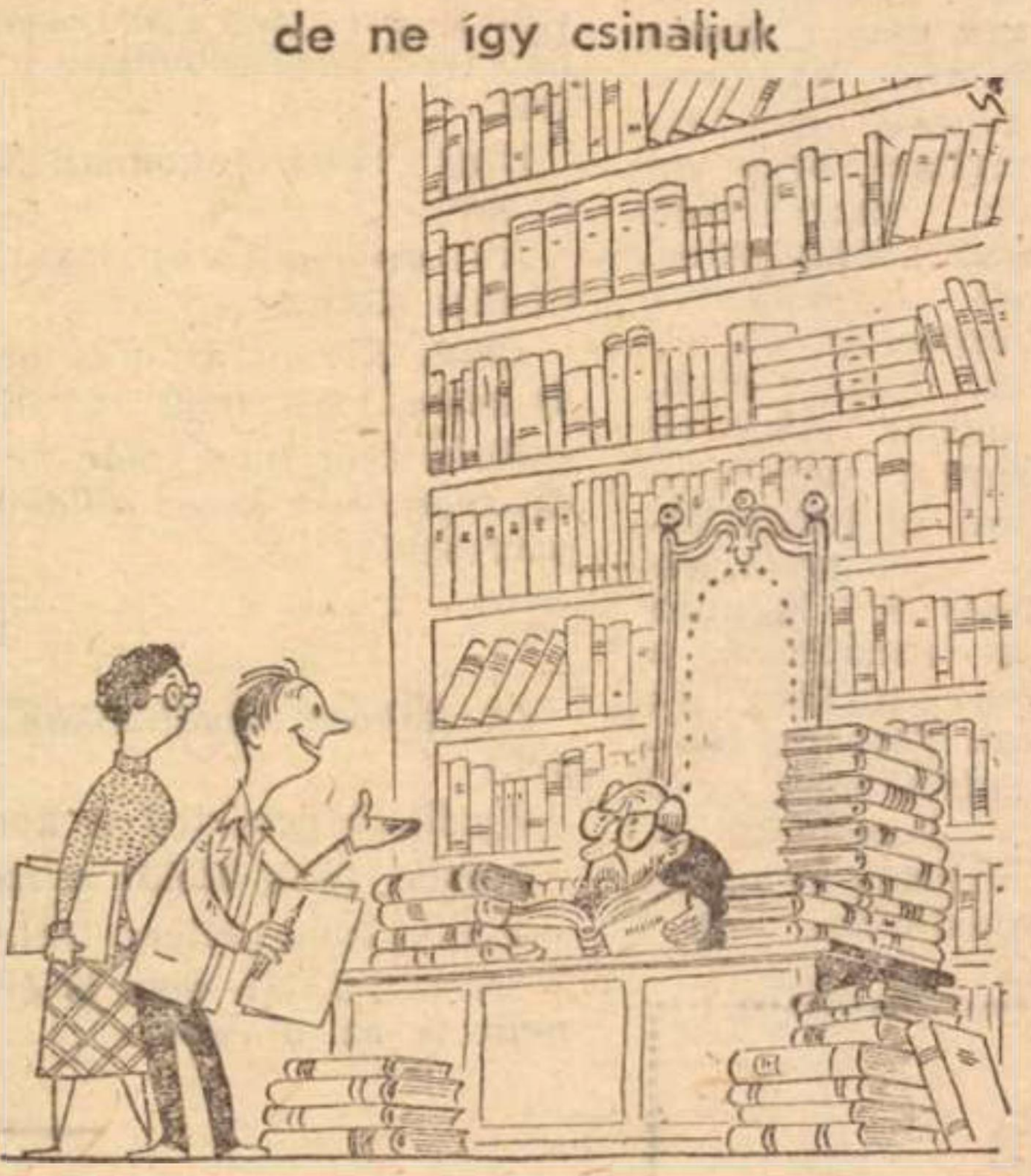

— Azért bátorkodunk zavarni a professzor elvtársat, hogy beszervezzük a József Attila jelvényszerző olvasómozgalomba . . .

Félszeműek klubja

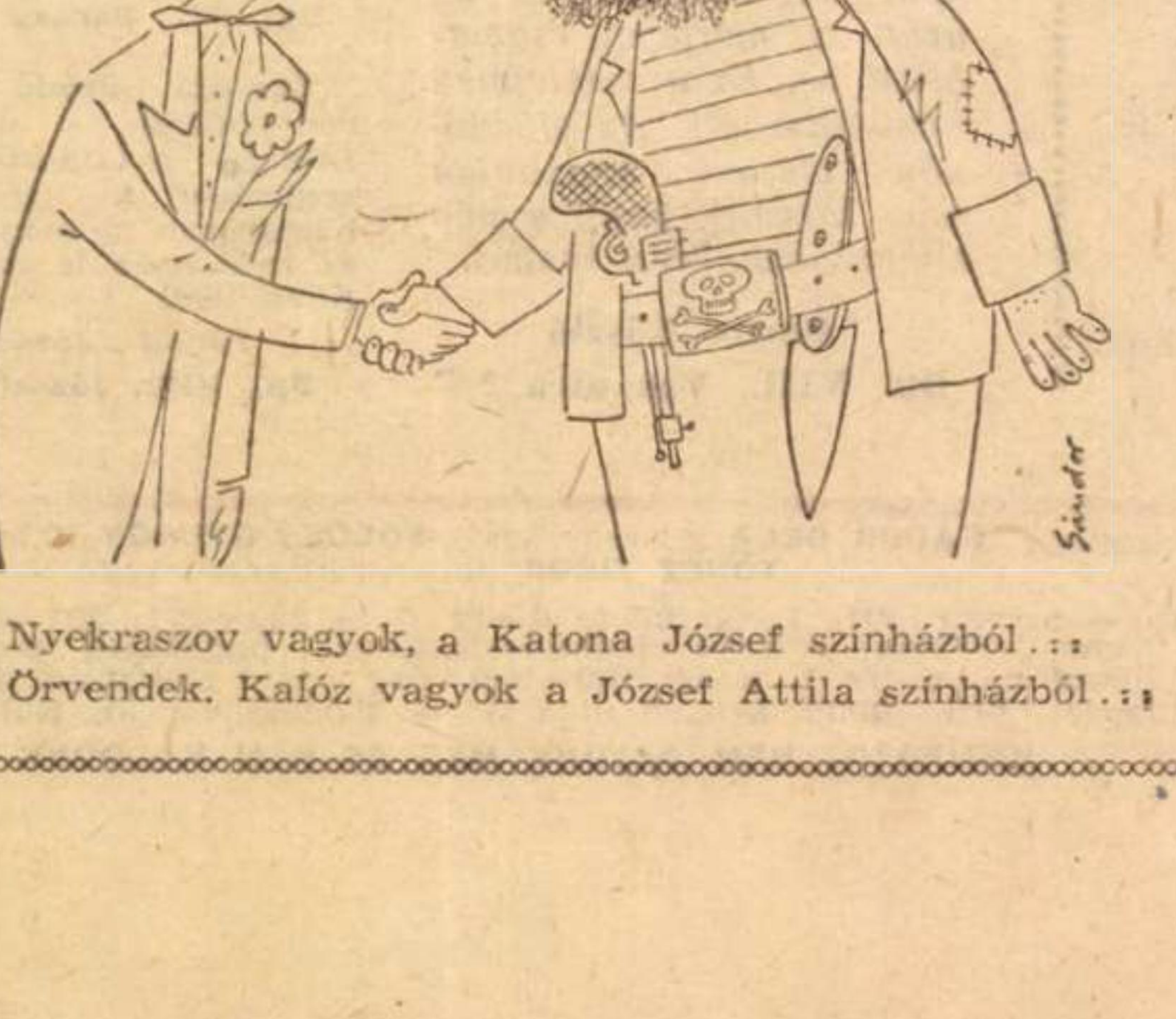

— Nyekraszov vagyok, a Katona József színházból . . .
— Örvendek. Kalóz vagyok a József Attila színházból . . .

Néhány neves színészről

Tévedések elkerülése végett neves színészen ezúttal nem olyat értek, aki nevével kivívta az országos népszerűséget, bár akiket említek majd, úgyszólván mindegyike bebizonyította már biztató tehetségét. S amelyik még nem, az nyilván útba van efelé s ehhez szeretnék segíteni nekik olyanformán, hogy mire nevük lesz, addigra legyen nevük. Könnyen kimondható, jó csengésű, lehetőleg magyaros asszociációt keltő nevük.

Mert ez idő szerint nincs.

Bármennyire mosolyt keltenek az egykori színésznevek (Bájligethy, Szellemfy, Szerelemhegyi, Széplaky), mindezeket egy tiszteletreméltó igyekezet szülte. Az, hogy a magyar kultúra hirdetői már nevükben is bizonyítsák magyarságukat. Ez az igyekezet tette Petrovics Sándort Petőfivé. A nagy költőnek ezen a vonalon is megnyilvánuló ízlését bizonyítja, hogy milyen szerencsésen választott ő, nem esett az említett túlzásokba.

Bájligethy és társai, mint színésznevek, eltűntek a plakátokról, most azonban jelentkezik a lónak az a bizonyos sokat emlegetett másik oldala. A puritánság, az ősi családi névhez való görcsös ragaszkodás túlzásait kell abban látnom, hogy a színházi hirdetményeken ilyen neveket látok: Psota Irén, Sturcz Edit, Grosz Dezső, Hacser Józsa, Róth Richárd . . ., hogy csak azokat említsem, amelyek hirtelenében eszembe jutnak.

Ugyszólván csupa fiatal művészről van szó, akik most alapozzák meg hírüket és nevüket. Hírt nem tudok nekik adni pillanatnyilag, de nevekkel szívesen szolgálok. Ingyen és bérmentve a következő javaslatokat teszem: Sturcz Edit legyen például Sors Edit, Psota Irén (ez idő szerint nemhogy kimondani, leírni is alig tudom a nevét) Posta Irén (egyetlen új betűre nincs szükség, csak rendbe kell rakni a meglevőket), most jön a harmadik, a Richárd, a Róth Richárd, ő legyen Rendes Richárd (állítom, nagyon jól hangzik), a Grosznál csak a „g“ betűt kell elhagyni és máris Rossz Dezső lesz. (Igérem, általános feltűnést kelt és rengeteg viccet fognak róla csinálni, egy-egy kitűnő alakítása után legalább is azt fogják mondani, hogy „nem is olyan rossz ez a Rossz“). Végül Hacser Józsáról, a kitűnő miskolci színésznőről is atyaian gondoskodom: a Józsán már sajnos nincs módomban változtatni, de Hacser helyett a meglevő betűk nagy részének felhasználásával ajánlom a Cserhátot vagy ha ez nem tetszik neki, a Mátrát, a Bükköt és a többi hegyet.

Persze lehet, hogy abszolúte jó szándékú és kedves tanácsom süket fülekre talál a tehetséges fiatal színészeknél, homokba dugják a fejüket és továbbra is a régi nevüket hordják, a Grosz éppúgy, mint a Sturcz, de higgyék el, nincs igazuk. Ez csak afféle sturcz-politika . . .

DARVAS SZILÁRD

Le a bürokráciával!

Aktatáskám rossz tulajdonságai

Kétoldalas aktatáskámon, amelyet három hónappal ezelőtt kaptam feleségemtől, (s amelyet ő 413 forintért a 115-ös számú Calvin téri Bőrdíszműboltban vásárolt), a következő hibákat fedeztem fel:

1. *A fület felerősítő drótkarika gyenge és így, ha nehezebb tárgyat teszek a táskámba, a karika kinyílik és csak a fül marad a kezemben.*
2. *A zárak szegecselése teljesen rossz, a szegecsfejek nincsenek rendesen kiképezve, és így a zárak rövid idő alatt leesnek.*
3. *A táskazár kis ügyeskedés után kitűnően nyitható hajtűvel, körömráspollyal, dróttal és egyéb alkalmatossággal, csak éppen a hozzáadott kulccsal nem.*
4. *A zárak nikkelezése egyenlő a nullával. Kéthónapi használat után az eredetileg szép, fényes zár csupa rozsda lett.*
5. *A varrások ugyancsak kéthónapi használat után kezdenek felbomlani.*
6. *A fül kidolgozásának hibáit papírtöméssel tüntették el a meós amúgyis gyenge szeme elől.*
7. *A táska „U" alakú nyitógombjai leesnek.*

Az aktatáskának más hibája nincs...

JAVORIK LÁSZLÓ
Bp., VIII., Hungária krt. 20/b.

Miért nem tudnak mást válaszolni?

Hónapok óta élénk levelezésben állunk a Nyomtatványellátó Vállalattal. Időközönként elküldünk egy levelet, melyben nyomtatványokat rendelünk, és erre időközönként választ kapunk, de nyomtatványt nem.

1955 decemberében kezdődött: nyomtatványokat kértünk. A vállalat viszont azt kérte, hogy közöljük a pontos raktári számot, vagy küldjünk mintát.

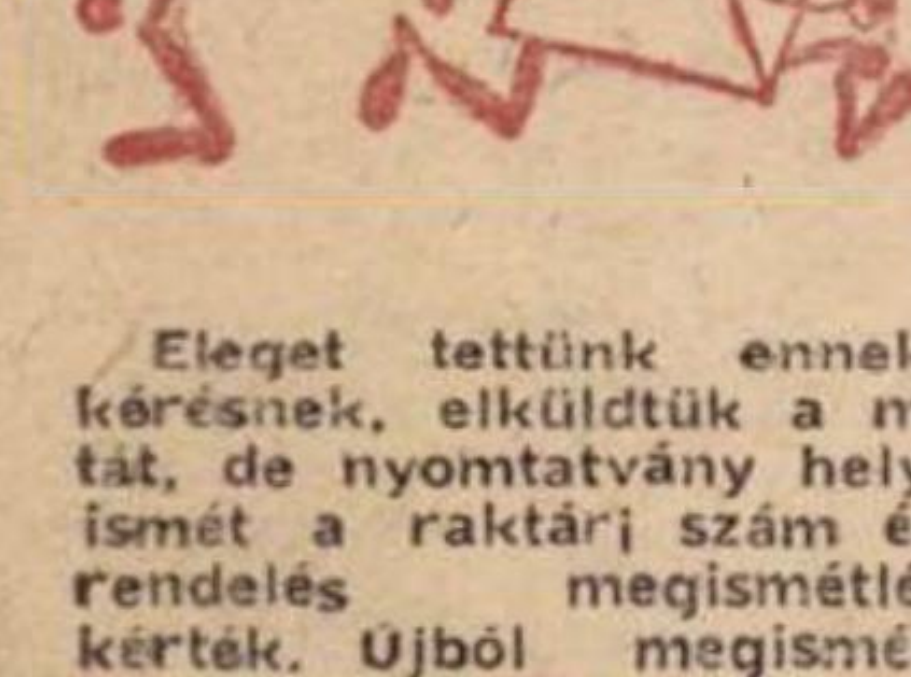

Eleget tettünk ennek a kérésnek, elküldtük a mintát, de nyomtatvány helyett ismét a raktári szám és a rendelés megismétlését kérték. Újból megismételtük a rendelést és megírtuk a pontos raktári számot, de nyomtatványt most se kaptunk. Úgy látszik, a Nyomtatványellátó Vállalat szótárában mindössze csak a „raktári szám" szavak szerepelnek, mert ismét azt kérték!

Tovább nem levelezünk, mert attól tartunk, hogy a Nyomtatványellátó újból a pontos raktári számot fogja kérni, ezért a Ludas Matyi útján közöljük, hogy a raktári szám: BELSPED 171. Nyomell. 4139...

Kisbarapáti és Vidéke
Körzeti FMSZ

Kis- és nagynéhai Néhai...

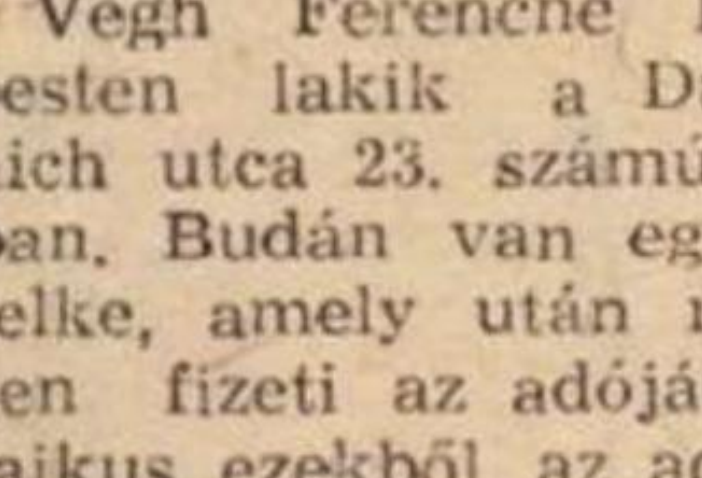

Végh Ferencné Budapesten lakik a Damjanich utca 23. számú házban. Budán van egy kis telke, amely után rendesen fizeti az adóját. A laikus ezekből az adatokból arra következtethetne, hogy Véghné *él*. Ám a VII. ker. adóhivatal nem laikus, ennélfogva Végh Ferencnét az árnyak birodalmába sorolta, felruházva őt a „néhai" előnévvel. Ennek ellenére időnkint felszólítást küld neki, hogy ennyi és ennyi forintot fizessen be az ilyen és ilyen számú csekkszámlára. Véghné, semmi mással nem tudván bizonyítani, hogy valóban él: személyesen ment be az adóhivatalba. Egy kicsit gyanakodva nézték, immel-ámmal elhitték neki, hogy létezik, de a „néhai" előnévtől nem fosztották meg. Mégpedig azzal az indokolással, hogy „az lehet nemesi előnév is"! Mennek tovább a felszólítások a Damjanich utcába, az „élő" Végh Ferencné aláírja a „néhai"-nak szóló vevényt — és nem tudja, hogyan térhetne vissza az élők birodalmába. **gy.**

Üzemi konyhán

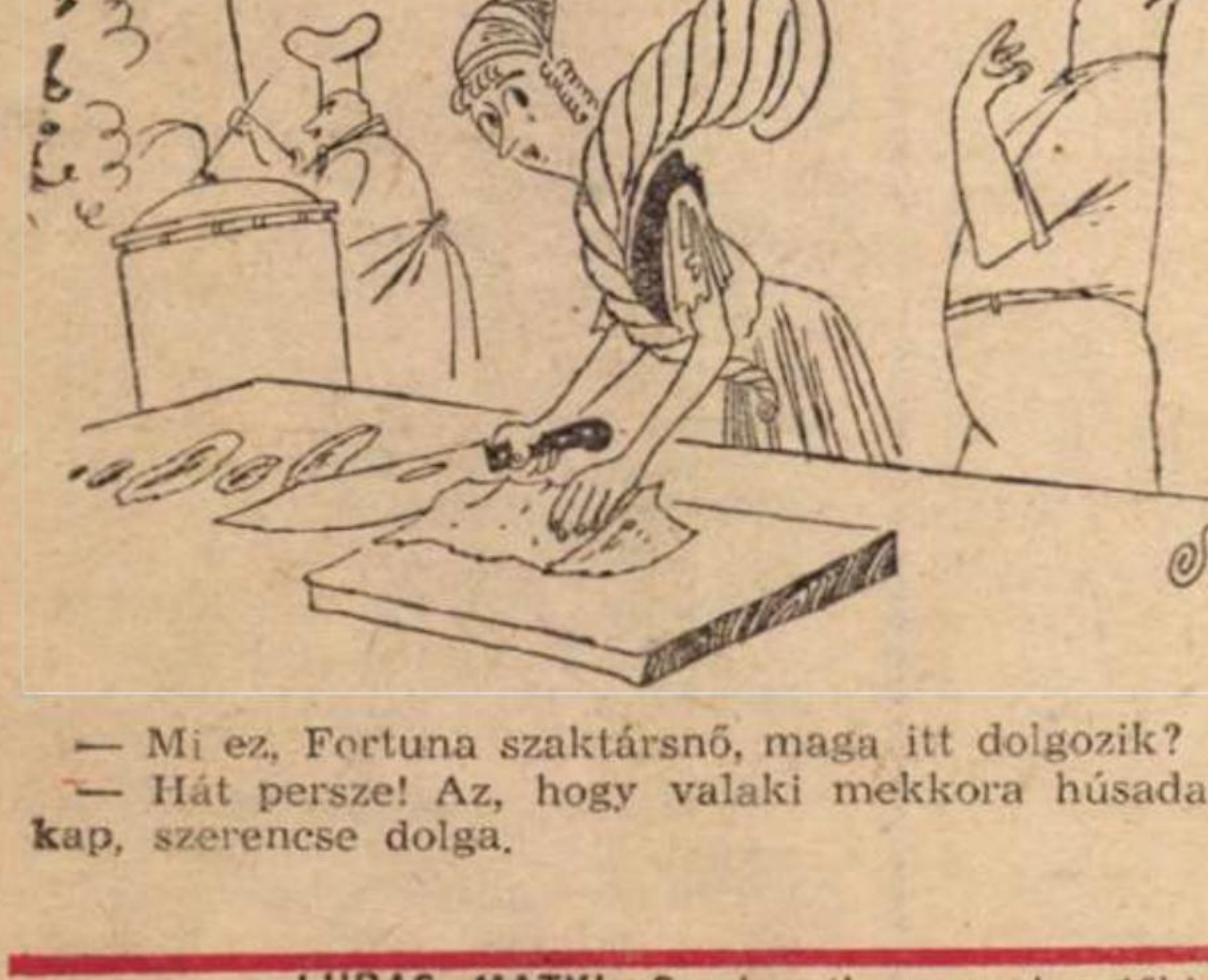

— Mi ez, Fortuna szaktársnő, maga itt dolgozik?
— Hát persze! Az, hogy valaki mekkora húsadagot kap, szerencse dolga.

A csökönyös gépkocsifelügyelet

Még 1954 őszén történt Karcagon, hogy a városi tanács „Mercedes" nevű AA 357. rendszámot viselő személygépkocsija hosszas szenvedés után kiszenvedett. Szaknyelven mondva: beadta a „slusszkulcsot".

A kihült gépkocsit október 15-én az előírt szokásoknak megfelelően leadták a Minisztertanács titkársága gk-osztályának. A karcagiak azt hitték, hogy a végtisztelet ilyetén való megadásával a kidűlt Mercedes ügye egyszersmindenkorra lezárult. De nem zárult le, mert a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium gépkocsifelügyelete még ma is felügyeletet gyakorol az 1954-ben kiselejtezett Mercedes felett olyanformán, hogy a nemlétező kocsit bizonyos időszakonként vizsgára rendeli.

Szép, nagyon szép dolog ez az aggódó felügyelet, de ami sok, az már sok, még akkor is, ha az történetesen a bürokráciának kevés. A szekszárdi tanács ugyanis — ahogy azt Tarkó Albert szervezési előadó írja a Ludas Matyinak — az elmúlt év folyamán három ízben is jelentette a KPM autófelügyeletének a Mercedes leadásának körülményeit. De a felügyelet ezekre a jelentésekre rá se hederít. Küldözgeti a vizsgára rendelő felszólításait, mintha mi sem történt volna.

A legújabb ilyen felszólítás szerint a felügyelet ezt a már 54-ben selejtté vált Mercedest ez év március 8-ra Szolnokra rendelte egy újabb felülvizsgálatra. Mivel a Mercedes a fentemlített okok miatt nem tudott megjelenni a szolnoki vizsgán, ez úton kéri a KPM autófelügyeletét, hogy az eljövendő vizsgák látogatása alól őt felmenteni szíveskedjenek.

(bernáth)

Ludas Matyi Cirkusza

Az utas nem tápászkodik!

Igazi komédia két jelenetben

Helyszín: Szent István körút, híd után az első buszmegálló. Idő: március 16, péntek, délelőtt 10 óra. (De történhet bárhol, bármelyik megállónál — Budapesten.) Nyolcan szállnak fel a tizenkettes buszra, férfiak, nők, vegyesen. A busz nem zsúfolt. Az utolsó utas dereshajú, frissmozgású ember, mégcsak a lépcső korlátját fogja, de máris indul a kocsi. A dereshajú megrándul, szalad a karja után, nem engedi el a fogantyút, végül is sikerül felugrania a kocsira. Mindenki fellélegzik.

I.

Utas (mikor már kilihegte magát): Miért indítja a kocsit, ha van felszálló?

Kalauznő (keskenyszájú, piszeorrú, csinos, elmúlt már 18 éves, fején svájcisapka): Mert nem igyekeznek, hanem feltápászkodnak a kocsira. Különösen a férfiak.

Utas (méltatlankodva): Nem lökhetem fel az előttem állókat...

Kalauznő (élesen): Akkor se tessék tápászkodni, hanem sietni!

Utas: Kérem az utas nem állat, hogy tápászkodjék és nem kutya, hogy így beszéljen vele.

Kalauznő: (erre már nem felel, szemmelláthatóan duzzogva néz ki az ablakon. Percekig nem kéri a jegyet senkitől.)

II.

(A Rákóczi útnál sokan leszállnak. Két férfi beszélget.)

Egyik: Megnézted a kocsi számát?

Másik: Igen. Belül a zománctáblát: 416-os.

Egyik: Meg kellene írni.

Másik: Talán nem is érdemes. Nem az első eset és nem is az utolsó...

— des.

Mérleg a Vas utcában

A Vas utca 3. szám alatti Közért tejfiókban a mérlegre egy táblát akasztottak, amelyen ez a szöveg olvasható:

„A nép ellensége, aki a mérlegen számol, vagy csomagol!"

Tíz deka sajtot vásároltam. Az elárusítónő az árut a mérlegen csomagolta be. Ez a mérlegnek nem használt. Az előadónőn viszont egyáltalán nem látszott, hogy a nép ellenségének érzi magát.

Barna László
Bp., VIII., Vas utca 2/C

Ludas Matyi elintézte

Az építkezési engedélyt megkaptam. Közbenjárásodat hálásan köszönöm!

Préger János,
Bp., XIII., Kárpát u. 20.

A IV. kerületi Tanács lakásgazdálkodási osztálya a kérésemet megvizsgálta, és jogosnak találta. A lakáskiutalást megkaptam.

Csadó László,
Bp., IV., Baross u. 102.

Ősz óta húzódó jégszekrényjavítási ügyemben nemrég a Ludastól kértem segítséget. A jégszekrényt hamarosan megjavították, és már haza is szállították. Köszönöm!

Fónod Józsefné,
Bp., VIII., József u. 47.

Ötletes és olcsó újítás

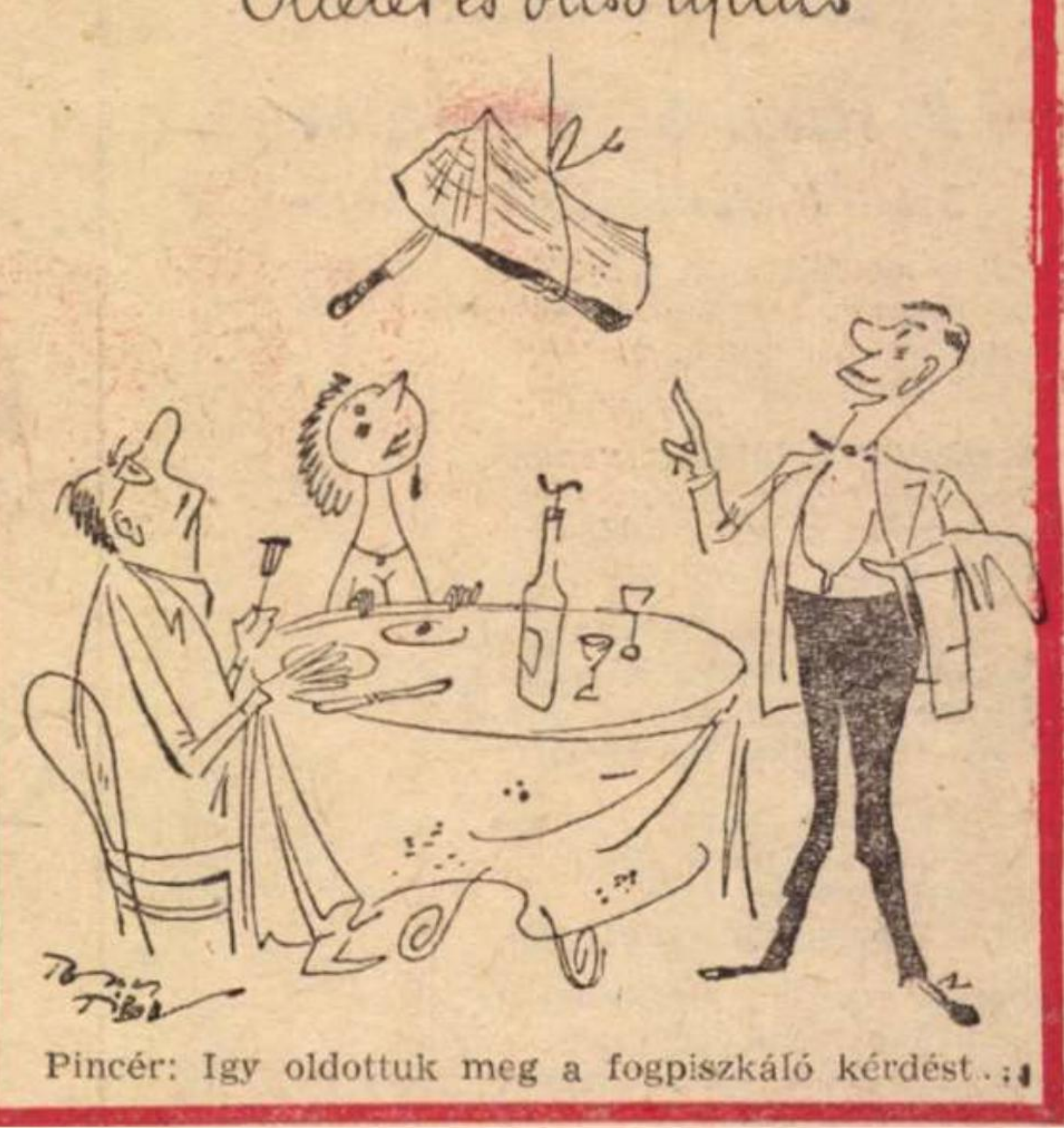

Pincér: Így oldottuk meg a fogpiszkáló kérdést...

Dióhéjban

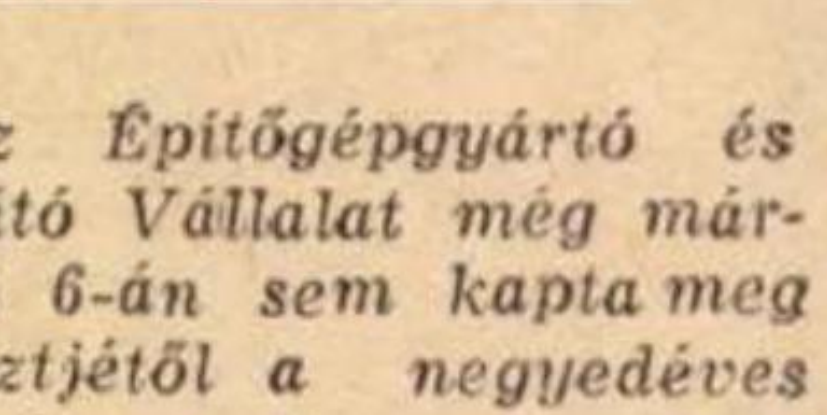

Az Építőgépgyártó és Javító Vállalat még március 6-án sem kapta meg trösztjétől a negyedéves tervét, noha a negyedévet megelőző hónap (december) 25-ig meg kellett volna kapnia. A vállalat nem tudja munkáját mihez viszonyítani és így persze az sem derülhet ki, hogy tulajdonképpen jól dolgozott-e az első két hónapban vagy sem.

Lehet, hogy a vállalat munkája jó volt, de a trösztté ebben a tervügyben egészen biztosan nem.

•

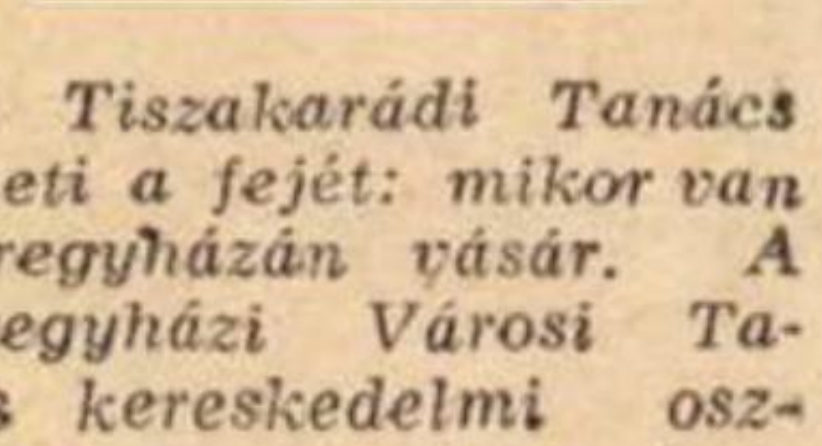

A Tiszakarádi Tanács törheti a fejét: mikor van Nyiregyházán vásár. A nyiregyházi Városi Tanács kereskedelmi osztálya ugyanis ilyen értesítést küldött Tiszakarádra:

„Értesítjük a községi tanácsot, hogy folyó, vagyis március hóban Nyiregyháza városban országos állat- és kirakodóvásár lesz."

Csak nem tart a vásár Nyiregyházán egy álló hónapig?

•

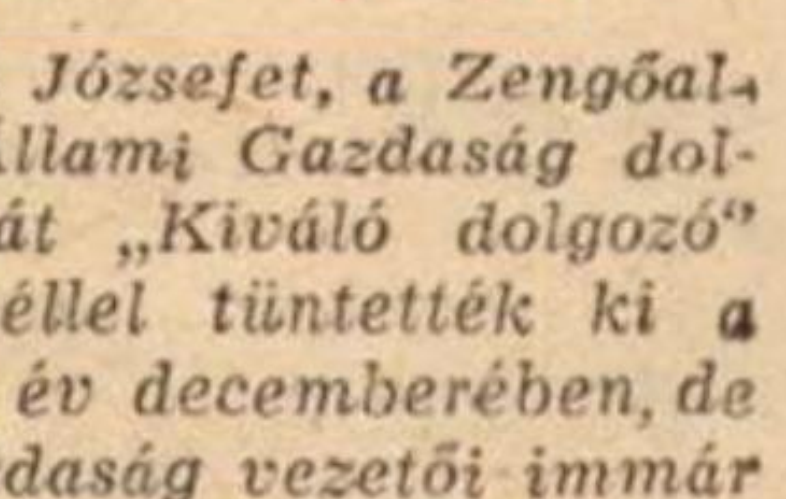

Pál Józsefet, a Zengőaljai Állami Gazdaság dolgozóját „Kiváló dolgozó" oklevéllel tüntették ki a múlt év decemberében, de a gazdaság vezetői immár negyedik hónapja nem találnak „ünnepélyes alkalmat", hogy a kitüntetést átnyújtsák.

Mi viszont felhasználtuk ezt az alkalmat, hogy a gazdaság vezetőit ünnepélyesen elmarasztaljuk — a halogatásért!

Három didergő erőgép

Az első

egy Fordson gyártmányú (302/27. számú) erőgép, amely az őszi lóhere- és lucernamag cséplésében alaposan kivette a részét. A gépet ma is azon a helyen lehet megtalálni, ahol akkor állt: a Kossuth téesz Sallai utcai brigádszállásának kertjében, egy lombjavesztett diófa alatt rozsdásodik.

A második

GS 35. sz. 23-as sorszámú erőgépnek sem jobb a sorsa. Ezt a gépet az őszi mélyszántások befejezésével Ináncsi Béla, a Szerencsi Gépállomás dolgozója beállította menyasszonya udvarába, a szabad ég alá. Ezen az erőgépen már a rozsda is éhenhalna.

A harmadik

egy Cormick gyártmányú, 2772. számú és tulajdonosa a megyaszói Béke Tsz. Ennek az erőgépnek látszólag szerencsésebb a helyzete, mert a téesz irodája előtt talált téli szállásra. A látszat azonban csal, mert ez az erőgép sem menekült meg a rozsda marása elől — habár a téesz dolgozói naponta mennek el mellette.

•

Az első két gép a Szerencsi Állami Mezőgazdasági Gépállomásé. Ők hanyagolták el, ők nem tartják karban és ők nem gondolnak arra, hogy milyen kárt okoznak ezzel a hanyagsággal.

Dobos Elemér
Megyaszó, Sallai u. 11.

Az ígéret szép szó...

Körzeti orvos voltam Cserebökényben és a „Csepel"-motorkerékpárom benzin- és olajutalványát a helyi tanácstól kaptam. 1955 májusában áthelyeztek Csanytelekre. Ekkor megkértem a cserebökényi tanácsot, hogy a motorom üzemanyag-lapját küldjék utánam. Ők ezt meg is ígérték.

Azóta kilenc hónap telt el. Kétszer levélben és egyszer a sógorom által, szóbelileg sürgettem az üzemanyag-utalványomat, de a mai napig (március 17.) még nem kaptam meg.

Nem tudom, mit képzel a cserebökényi tanács: az ő elfelejtett ígéretükkel is megtölthetem a motorkerékpárom?

Dr. Sándor Gyula
Csanytelek

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TÓNCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.